

BEN SENDE ÜLKEMİ
SEVDİM

İçindekiler

ONLAR ZİFİRİ KARANLIKLARDA HEP AYDINLIĞI
YARATTILAR... ..5

ŞERVAN AGİT BU!.....9

PARTİZAN

ÖZGÜRLÜK YOLCUSU ŞERVAN YOLDAŞA... ..16

ŞERVAN ARKADAŞIN DEFTERİNDEN NOTLAR VE

YAZILAR... ..22

İNSANLIK NEREDE KAYBETTİ?.....25

ŞERVAN ARKADAŞA... ..30

HEVİ ARKADAŞA... ..31

ŞERVAN ARKADAŞA DAİR YAPILAN

RÖPORTAJLAR... ..32

XANTUR'UN YİĞİT SAVAŞÇISI75

ŞERVANİ ANLAMAK

UYGULAMAKTIR... ..80

ŞERVAN'IN ŞERVANİ OLMAK... ..82

DERYA YÜREKLİ ÇOCUK... ..84

HPG-BİM yayınları
Şubat 2009

**“YANLIZIM,
YANLIZLAŞTIRILDIM
AMA HİÇ KORKMADIM
MUHTEŞEM YANLIZLIK DEDİM ADINA
YİTİK ÜLKEMİN YANLIZLIĞI
KENDİNİ ÇOKTAN UNUTMUŞ HALKIMIN YANLIZLIĞI”**

**NE GÜZEL
ÜLKEM KADAR YALNIZ
HALKIM KADAR KİMSESİZİM”**

***“Şehidin hakkını veremeyenler, onların anısını esas alıp
yaşamını düzenlemeyenler Parti gerçeğimizin de
sağlıklı bir militanı haline gelemezler”***

Abdullah ÖCALAN

Ş. ŞERVAN AZAD arkadaşın anısına hazırlanan bu kitabın hazırlanışında katkıları olan ***Ş.Mahir bölüğüne*** teşekkür ederiz. Şehitleri tarihe mal etmek ve sadece onları sadece kendilerinde değil, onları insanlarla paylaşıp çoğalttıkları için ve şehitleri yaşamsallaştırma noktasındaki gösterdikleri duyarlılıktan dolayı tekrar onlara teşekkürlerimizi sunarız.

Kod adı-Soyadı: Şervan AZAD

Adı-Soyadı: Metin SAMİ

Doğum Yeri: Muş- Malazgirt

Doğum Tarihi: 1978

Anne Adı: Kıymet

Baba Adı: Ahmet

Katılım Yeri:2000- İstanbul

Şahadet Yeri ve Tarihi: 25 Mart 2007’de Haftanın’de eğitimde kaza sonucu şehit düştü.

ONLAR ZİFİRİ KARANLIKLARDA HEP AYDINLIĞI YARATTILAR

İnsanlar toplumsallığa geçmeden önce insan olduklarının bilincinde değillerdi. Doğa içerisinde insanlar sezgileri ve güduları temelinde hareket ediyorlardı, yaşamlarını bu eksenle fiziksel boyutta sadece ele alma vardı.

Toplumsallaştıkları zaman insan olduklarının farkına vardılar ve kendilerini tanımlayıp, tanıyabildiler. Bu kendini tanıma, farkına varma günümüz koşullarına göre değerlendirdiğimiz zaman büyük bir aşamayı kat ettiğimizi göstermektedir. O dönemlerde bilincin gelişmemiş olması ve yaşam tarzlarından dolayı insanlar ölmüştür. Aslında bu ölümler toplumsallaşmak için bir bedeldir. Yani insan olabilmek için, toplumsallaşabilmek ve yaşayabilmek için bu bedellerin ödenmesi gerekiyordu. Zaten sosyalleşmek toplumsallaşmanın adıdır. PKK'nin özünde de toplumsallaşmak vardır. Ama nasıl bir toplumsallık, nasıl bir yaşam, nasıl bir insan?

Cevabı, ilk insanların kendilerini nasıl tanıdıkları ve bunun için nasıl bir bedel vermiş olduğuyla bağlantılıdır, paraleldir.

Mevcut verili toplumların sunduğu yaşam tarzı insanı kendisinden uzaklaştırmakta ve çarpık bir toplumsallaşma yaratmaktadır. Bilge İnsan APO'nun da belirttiği gibi "Böyle giderse toplumlar dinazorlaşacak", adeta insanlık yok olacak. Onun için PKK yeni bir toplumsallaşma, yeni bir yaşam ve yeni bir kişilik anlamına geliyor. Bu, yeni bir yaşam, yeni bir tarih anlamını taşımaktadır. Kırsal tarihin telafisi ve alt üst edilmesidir.

Bu toplumsallaşma Bilge İnsan APO ile başladı ve bu amaca ulaşmak için her zaman bedeller verildi. Yeniyi yaratmak her zaman bedel vermeyi gerektirir. Yeninin yaratılması gerekliydi. Çünkü insanın var oluş gerekçesi olan toplumsallık tüketiliyordu ve yok edilmeye çalışılıyordu ve bunu yine kendisi yapıyordu. Kürtler de bu toplumsal yapısı itibarıyla aynı anlamı taşımaktadır. Kürtlerin 28. isyanı bunun en somut ifadesidir. Ama 29. isyanda aynı son yaşanmayacak dedi. PKK'nin yeni toplumsallaşma, halklaşma amacına ulaşmak için Bilge İnsan zamanla yarışır gibi nefes tüketiyordu ve hala tüketiyor da. Bu amaca ulaşabilmek için müt-

hiş bir çaba harcadı. Bu amaca ulaşmak için Önderliğin yaydığı özgürlük ateşinin etrafında yüzlerce kız ve delikanlı toplandı. Kahramanca halkının onurunu kazanmak için suladılar kanlarıyla topraklarını ve her kahramanın kanı

özgür toplum ve yeni yaşam için bir adımdı. Her atılan adım düşmanın kurmuş olduğu sisteme bir darbeydi.

Çöken bütün karabulutlara inat hep akan ırmak oldular, ülkemizin topraklarını suladılar, çoraklaşan topraklarımıza yeniden yaşam verdiler, yüreklerimizi ve beyinlerimizi yeniden yaşamın özülle yoğurdular. Ve her zaman coşkun ırmaklar gibi akmaya devam edecekler, durmayacaklar. Çünkü Bilge İnsan durmak ihanettir demişti. Onlar söze sadık kalmanın adı oldular. Onlar Bilge İnsanı anlamışlardı ve hissetmişlerdi, tanımışlardı. Zilan gibi O'nu anlayarak düşmanın yüreğinde kendilerini patlattılar, Sema gibi O'nu hissederek demir parmaklıklar arkasında kendini yakarak demirleri ateşiyle erittiler. Viyan gibi anlayıp, ateşiyle sınır tellerini eritip uluslaştılar. Ve bunlar etrafında kenetlenen bizler, kahraman yoldaşlarımız ve bu yoldaşların halkası olmak isteyen binlerce yoldaş özgürlüğe susamış beklemekteyiz. Hepsi halkına meyve verme peşinde, hem de en iyisini en güzelini. Çünkü onlar tanıdı Bilge İnsanı, aynı Şervan arkadaş gibi.

O da Bilge İnsanı ve O'nun uygulayıcısı olan Viyan yoldaşı anlamıştı ve yaşamsallaştırma mücadelesini veriyordu. Onun gibi olmak, ona erişmek ve onun gibi meyvesini hazırlamak ve güzel halkına vermek için eline batan sınır tellerini ortadan kaldırmak istiyordu. Çünkü özgürce büyüttüğü meyvelerini, ürününü halkıyla özgürce paylaşmak istiyordu. O da halkı için bu görevini yerine getirdi. Düşünmek, onun için mücadele etmek ve ona layık olmak için büyük bir emek verdi ve kendisini kutsal topraklarımıza adadı. Dicle'ye, Fırat'a aktı. Ülkemizin her karışına damlattı kanını ve özgürlük umutlarını öyle yeşertti. Sazımızın bam teli, türkümüzün adı oldu. Yüreğimizin sesi, kalbimizin çığlığı ve mücadelemizin adı oldu.

Toplumsallaşmada, yeniyi yaratmada ilk köşe taşlarının atıldığı Haftanın coğrafyasının anlamına anlam kattın ve sen de oranın bir parçası oldun. Senin de ismini diğer şehit düşen yoldaşlara yaptığımız gibi bir tepeye verdik. Viyan yoldaşın yaktığı ateşin alevle-

rine yaklaşıp ısıttın kendini ve beynindeki buzları erittin, özgürlüğe doğru ilk adımlarını attın. O gülüşlerin, zılgıtların ve “Bi ji Serok APO” sloganlarını ateşler içinde halaya dururken haykıran Viyan yoldaşa yoldaş olmak istiyordun. Bunu bir borç biliyordun. Viyan yoldaş yaptığı eylemiyle ülkemiz ve halkımız için yeniden bir ateş yaktı. Kendini ülkemiz ve halkımız için feda etti ve mücademizin alevlerini daha da gürleştirdin. İnsana olan sevgimizi, doğaya karşı duyarsızlığımızı ve düşmana karşı hesaplaşmamızı yeniden sorgulattın. Ve en önemlisi de bizi bizle buluşturan Bilge İnsana karşı görevimizi, sorumluluklarımızı bize en acıyan yanıyla yeniden bize hatırlattın. Seninle sözümüzün eylemine sahip çıkmaya ve eylemlerimizle özgürlüğe yürüyeceğimize tekrardan söz verdik. Sözümüzün sıcaklığı ve umuduyla senle yaratılmış hayallere daldık Xantur’un yamaçlarında. Xantur mücadelenin yaşam bulduğu ve büyüdüğü yer olacaktır.

Xantur’dan Haftanın’i izlediğinde insan özgürlükle buluştuğunu hissediyor. Senle bunu birçok kez yaşadık ve yaşamamız için bunları, büyük mücadeleler verdiniz. Çünkü PKK’nin mücadelelerinden bu yana Haftanın hep ihanete, işbirlikçiliğe tanık oldu. Bunun yanında direniş de bu ihanetlerin yanında her gün kendilerini yeniden yeşerti ve direnişleriyle yaşamı yeniden kurdular. Bunun en büyük mücadelesini de sizler verdiniz. Viyan yoldaş alevleriyle ihanetçi, çizgiye gelmeyen kişilere ve kişilik yapılanmalarına karşı en büyük cevabı verdi. Bu kişilik özelliklerini ateşinde yakarak özgür yaşamı ve kişiliği yeniden yarattı.

Bu alanda daha gerilla elbiselerini giymeden şehit düşen ya da hala Önderliği anlamının mücadelesini veren binlerce genç yoldaşımız şehit düştü. Bu yoldaşlarımızın çoğunun ismini bile belki bilmiyoruz ama onların mirasları üzerinden yaşıyoruz ve mücadeleyi büyötmeye çalışıyoruz. Onları tanımadan bile onların hayallerinin takipçisi olmak bu yaşamın kendisidir. Birbirimizi tanımadan bile birbirimiz için canımızı verecek kadar sevgi dolu yüreklerimiz ve fedakârlıkla yoğrulmuş yürüyüşümüz. Bu nedenle bu kadar cesaretle özgürlüğe doğru yürüyoruz. Bizim onurlu yürüyüşümüzün asıl dayanağı sizlerin direnişi ve kahramanlıklarınızdır.

Hep ilklere adım attınız ve ilkleri yaratarak bizi bu günlere getirdiniz. Kiminiz bir bombayı kendinizde patlattınız ihanete karşı

kiminiz namludan çıkan son kurşunla özgürleştiniz ve kiminiz bir mayınla şahadete ulaştınız. İşte bu yüzden sizi ölümsüzleştirmek için, yaşamınızı anlamlandırmak için mücadele ettiğiniz ve mücadelenizle anlamlı kıldığınız o mekânlara sizlerin isimleriniz verdik. Hep anlatılacak yaşamlarınız, kahramanlıklarınız ve her anlamda biraz daha ölümsüzleşeceksiniz. Kısaca bu günleri yaratmak için verdiğiniz bedel -demiştik ya ilk toplumsallaşmada verilen bedel ve yeni toplumu yaratmak için vermemiz gereken bedel- işte bu ilk verilen bedellerde gizli ve gizemlidir.

Gerillanın ayak basmadığı hiçbir yer kalmamıştır. Bu nedenle Kürdistan coğrafyasının her karışında romanlara konu olabilecek yaşamlar yaşanmıştır. Bu coğrafyayı her adımladığımızda sorarız ya da merak ederiz burada yaşam bulan yoldaşlarımızı. Böyle sizleri tanıyabiliyoruz ya da tanıklık edenlerden, mekânlardan sizleri anlamaya ve anladığımız kadarıyla yaşatmaya çalışıyoruz. Sonra da tanıdım, tanıyorum ya da ev sahipliği etmiştir. Sizlere tanıklık etmiş bu mekânlar sizlerin kanlarıyla sulandı. İşte bu yüzden sizleri bu mekânlarda ölümsüzleştirmek için isimleriniz tepelere, alanlara verildi. Ve bizim görevimiz bunları bilmek, tanımak, anlamak, yaşatmak ve anlamına anlam katmaktır. Doğa bile burada sizleri anlatıyor. Viyan yoldaş derdi ya “Doğa insanla burada adeta konuşuyor”. Konuşan aslında bu güzel, kahramanca şehit düşen, doğayla iç içe yaşayan ve doğanın bir parçası olan yoldaşlarımızdı. Ses onların ve yine aldığım o bahar kokuları da onlarındı.

İşte son olarak şehit düşen Şervan yoldaşın Geliye Viyan’ı anlatırken vadiyle konuşuyordu. Viyan yoldaşı anlatırken onun alevlerinin yakıcılığını içinde hissederek ve yaşayarak anlatıyordu. Aslında Viyanlaşan, yaşamsallaşan yüreğiyle konuşuyor, halaylaşan inancını anlatıyordu. O anlatırken doğa bütün canlılığıyla ona eşlik ediyordu. Bize ise başımızı yine Xantur’un göğsüne koyup hayallere dalmak ve çocuk edasıyla gülen Şervan yoldaşı izlemek kalıyor. Ve sizleri izlerken mücadele azmimiz, hırslımız ve düşünmana olan kinimiz daha da büyüyor.

Bilge İnsan APO ile buluşana dek mücadele kararlılığımızı keskinleştirmek ve sözümüzü eylemle buluşturmak onlara bağlılığımızın ifadesi olacaktır.

ŞERVAN AGİT BU!

Kime sormak gerekir
Güneşin ve ateşin çocuklarını?
Sizinle her gün yaşayanlara
Sonuna kadar “Önderlikle ya da asla” diyenlere sormak gerekir.

“Şehitler dünümüz, bu günümüz ve yarınımızdır”

25 Mart 207 kahramanlar haftası
Şervan AZAD kendi mayınıyla kaza sonucunda Haftanın’de şehit
düştü.
Yer: Perax Partizan
1999 katılımlı
1978 muş Malazgirt doğumlu

Haftanın 2 Şubat 2005’te alevlerle yıkandı, sloganlarla yankılandı.
Bu ses sadece Kürt’lerin değil, tüm insanların yüreğinde ve bey-
ninde deprem yarattı. Neden, sorusunun sadece beyinler değil,
gözler, yürekler de sordu. O gece Viyan yoldaş ateşin yakıcılığını
yenmişti.

Şehit Viyan eylemiyle vicdan devrimini daha da derinleştirerek ve
yakıcı kılarak bir kez daha yaşam mücadelesindeki duruşlarımızı
sorgulattı. Bu sorgulamayı en derinden yaşayanlardan biri de Şer-
van yoldaşı. Şervan arkadaş Viyan arkadaşı kendi içinde yeniden
yaşattı. Belki de “şehitler ölümsüzdür” sözünü en çok pratikleşti-
ren de O oldu. Haftanın Viyan arkadaşla bir kez yaşamıştı ve artık
onun memleketi olarak adlandırılıyordu.

Bu sefer de Perax yankılandı. Şervan arkadaşın kaza sonucu şehit
düştü. Artık Haftanın, Perax Viyan ve Şervan arkadaşla yankıla-
nıyor ve onlarla yaşam buluyor. Her yer onların izleriyle dolu ve
baktığın her yerde onları yaşıyorsun yeniden ve onları görüyor-
sun.

Viyan yoldaşın memleketinde Şervan yoldaş kendisini yeniden yarattı. Hedefini belirlemişti ve kendisini hedefine kilitlemişti. Bunun için sadece uygun zamanı, mekanı ve koşulu bekliyordu. Kendi hareketini belirleyerek kendi zamanını yaratmıştı. Bir mililitana yakışan da buydu. Ama zaman...! Viyan yoldaşın da dediği gibi “Zaman bir hançer gibidir, sen onu kesmezsen o seni keser”

Zaman Şervan’ı kesmişti.

Zaman O’dan önce davranmıştı.

Oysa zamanla bütünleşmeyi ne çok istemişti. Küçük bir hatayla koskocaman bir dünya, hedefler, hayaller yarım kaldı. İlk hata son hata oldu.

Şehitlerimizle bu güne geldik ve onlar sayesinde bu gün özgürce nefes alabiliyoruz. Beraber yaşadığımız, ağladığımız, güldüğümüz yoldaşlarımızı gün gelir kaybederiz. Ama her şeye rağmen bizler Şervan’la yine güleriz, ağlarız ve savaşıyoruz. Tabi her şey eskisi gibi değildir. Onlarla yaşamaya devam ederiz, onları anarız, anlatırız. Onların yarım bıraktıklarını tamamlamaya çalışırız.

Onları tanıdığımız kadarıyla tanıtmamız da gerekiyor. Çünkü bu dağlarda yaşayan her kahramanın yaşamı bir tarihtir. Çünkü bu mücadele kolay verilmiyor. Çünkü bedel vererek yaşıyoruz. Çünkü onlarsız var olamayız ve yaşayamayız.

Çünkü bizler onlarda saklıyız.

Çünkü gerilla şehitleriyle var olur.

Çünkü.... Çünkü...

Şervan arkadaş Partizan’da şehit düştü. Şehit Mahir Bölüğünde tim komutanı olarak görev yapıyordu. Tim komutanı, güvenlikçi, mayıncıydı. Üzerine düşen her görevi yapmak için hazırды. Tepeden mayına, mayından fırına girerdi. İşte yine öyle bir gün tepeden inerek mayın çalışmasına gitti. Tabiat ana ağlıyordu. Bölüğe haber geldiğinde yeni nokta değişimi olmuştu. Ve herkes pratik işlerle uğraşıyordu. Cihazla bağlantı kurulduğunda tüm eller durdu, diller sustu, gözler konuştu. Cihazlar “Şervan agit bû” diyordu. Perax, Haftanın sessizliğe büründü.

Çoğumuz bunun bir şaka olduğunu düşündük. Ve Şervan arkadaşın bilindik kahrkahasıyla “şaka yaptım” demesini bekledik. O gelmedi... Biz geldik ama onu toprağa teslim etmek için...

Bu gün sizler sayesinde dağlardayız. Ve sizler sayesinde hala özgürlük mücadelesini verebiliyoruz.

Bizler Şervana azadileriz.

Bizler azadiyiz.

Bizler birer Şervanız

Onları tarihe kazandırmak bizlere düşüyor ki Kürt halkının tarihinin büyük bedeller verilerek yaşandığını herkes tarafından bilin-sin. Yaşananların unutulmaması için Onları, onlarla yaşayanların diliyle yazılı tarihe geçiriyoruz. Belki bazı şeyler tekrarlandı ama herkes

olayları, kişileri kendi bakış açısıyla anlatır. Aslında bazı tekrarlarla o kadar ihtiyacımız vardır ki. Neden mi? Tekrar tekrar yaşadığımız yetersizliklerden sonuç çıkaramadığımız için, yaşananların özüne, gerçek nedenine inemediğimiz için yaşananları tekrar tekrar gözden geçirmeliyiz. Kişiliklerimizi tekrarlardan kurtarmak için tekrara girmeden sorgulamalarımızı tekrarlamalıyız.

Onları unutmamak ve unutturmamak için yaşananları tekrar tekrar anlatmalıyız. Onları anlatmak, tanıtmak ve anlamak gerekiyor. Önderliğimizin de dediği gibi “Anlamak, yapmak ve başarmak” Güçlü kararlarla güçlü başarılarla ulaşma dileğiyle...

“Gün gelir koklanmış papatyalarla, güllerle örtülü Partizan tepesinden yükselen güneş ışınları doğanın tüm güzelliğini getirecek. Tüm insanlığa nesil olacak ve insanlığın hasret kokan özgürlüğünün umudu olacak.” demiştin. Yanılmamışsın yoldaşım.

Senin moralli gülüşün, inancın, bağlılığın bizim için yaşamsallaştırılması gereken ilkelere ve onları yaşamsallaştırmak bizleri daha da özgürleştirecek, sana daha da yakınlaştıracak.

Şehitler bizim için nasıl yaşamalı sorusunun cevabıdır. Onların yaşam tarzları, mücadele ve savaş yöntemleri ve özellikle de kişilikleri özgürlüğe ulaşmamızda bize rehberdirler. Onları anlayabildiğimiz, hissedebildiğimiz, kavrayabildiğimiz ve yaşamsallaştırdığımız oranda bu özgürlük ideolojimizi yaşamsallaştırabilir ve onlara ulaşabiliriz. Onlarla yaşamaya layık olmak ve onların yarım kalan hayallerine sahip çıkıp onların birer tamamlayıcısı olmak istiyorsak eğer her şeyden önce Önderliği doğru uygulamamız ve anlamamız gerekmektedir. Şehitlerle yaşamak Önderliği doğru sahiplenmekten geçer. Hele bir de bu şehitler kendilerini özgürlüğün ateşinde yıkamışlarsa bizlerin üzerine düşen sorumluluklar daha da büyüktür.

İşte Şervan yoldaş sen de şehitler kervanına zamansız katılanlardansın. Her ölüm erkendir aslında ama ölümleri yaşamla anlamlı kılmak önemlidir. Sen yaşamınla, mücadelenle ölümünü anlamlı kıldın. Her ne kadar kabullenemesem de ölümünü şahadetin mücadelemi daha da anlamlı kıldı. Mücadelem sana ve Viyan yoldaşa ulaşmaktır. Ve biliyorum size ulaşmak kolay değildir. Size ulaşmak sizi yaşamsallaştırmaktan geçer. Sizi yaşamak ise büyük mücadele ve anlam gücüne sahip olmak gerekir. Seni yaşamak ve yaşatmak için mücadelemi daha da büyötmeye çalışıyorum.

Yeni neslimiz senin eserin olacaktır.

Mücadele önderlerimiz olan şehitlerimizin anısına

3-4-2007
Azad CİZRE

Kar taneleri akar seni sormak için
Yağmur aşırı yağar seni yakalamak için
Rüzgâr tez eser seni engellemek için
Hiçbir şey durduramaz seni
Israrlı olduğun sürece

Azad CİZRE

PARTİZAN

*Gece karanlık
Işıklar sönük
Yıldızlar parlak
Ve yüreğimde sensizliğin yalnızlığıyla
Yürüyorum Partizan'a doğru
Bakakalıyordum siyah gözlerine
Parlayan umudu gördüm yüreğinde
Habercisiydi akan gözyaşları gökyüzünün.
Gece karanlık, ışıklar sönük
Yıldızlar parlak ve
Yüreğimde sensizliğin yalnızlığıyla
Yürüyorum Partizana doğru.*

*Kızıl güneşi özledim.
Seninle bakakaldım güne
Ararat'ın zirvesinde sevdaya yelken açtım,
Ağrıda betonla gömülen isyan kızını aradım,
Yüreğimde oluk oluk kan akarken bu toprağa
Seni aradım Şervan yoldaş
Ama bulamadım...
Çünkü kalbime gizlice yerleşmiştin
Birçoklarının yerleştiği gibi...*

Devrim MARDİN

ÖZGÜRLÜK YOLCUSU ŞERVAN YOLDAŞA

Seni anlatabilmek için tüm cesaretimizi topluyoruz yoldaş... Böylesi bir ayrılığın anlatılması güç olsa da yaşananlar anlatılmalıdır. Özgürlük savaşçıları ve yarının umudu şehitlerimiz yaşam-sallaştıkça ölümsüzleşirler. Ve bizlerin görevi sizleri ölümsüz kılmaktır. Önderliğin dediği gibi “şehitleri toprağa değil, yüreğinize gömün”. Bizler de seni toprağa değil, yüreğimize gömeceğiz. Ve güzel yoldaş bizler seni, sizleri sadece yüreklerimizde saklı tutmayacağız, yaşamımızın her anında ve her adımında yaşatacağız. Çünkü güç kaynağımız olan şehitlerimizin yarım bıraktıkları hedef ve amaçlarını, özgürlük hayallerini, yaşam tutkularını tamamlayıp yaşamsallaştırmak, özgürlük güneşimize olan bağlılıklarını sahiplenmek ve bu doğrultuda ilerlemek temel görevlerimiz ve yaşam gerekçemizdir.

Evet, Şervan yoldaş, böyle bir ayrılığı anlatmak çok zor. Çünkü hala ayrılıklara alışamadık. Ve kimi zaman alışmak ihanet oluyor bizde. Alışınca insan mücadelesizleşiyor, amacından uzaklaşıyor. Bu nedenle şahadetlerinize alışmak bizler için de mücadelesizliktir ve yaşamdan kopmaktır, amaçtan uzaklaşmaktır. Şehitleri yaşadığın sürece ve onların gidişlerine alışmadığın müddetçe özgürlüğe, Önderliğe ve amacına daha çok yakınlaşırsın. Önderliğe olan bağlılığın, Viyanlaşma çabanı ve yaşama olan tutkunu anlatmak ister üç yürek...

Kimi zaman coşkun seller gibiydin, durmak nedir bilmezdin.

Zamanla yarışır gibiydin durmaksızın.

Viyan yoldaşın dilinden dökülen şu kelimeler aklıma gelir “Zaman keskin bir hançer gibidir, sen onu kesmezsen o seni keser”. Zamana yenilmemek için son nefesine kadar çabaladığını ve direndiğini biliyoruz.

PKK bir emek partisidir. Sen de emeğinle var oluyordun, bu mücadeleye içerisinde vermiş olduğun emek seni ölümsüz kıldı. Yaşamdaki fedakarlığın ve çaban seni çekim merkezi yapıyordu. Önemli olan sadece yapmak değildir, kendinle birlikte harekete de geçirmektir. Seninle çalışmak çok zevkliydi, kendinle birlikte çalışmayı da çekici kılıyordun. Çünkü çalışma esnasındaki tartışmaların, esprilerin ve yoldaşlık sevgin insanı çalışmaya heveslen-

diriyordu. Tabi perspektif vermekten geri durmazdın. Hani her çalışma sırasında yanına gelen arkadaşlara “ben evde annemin nazlı çocuğuydum” derdin. Doğrudur güzel yoldaş, belki önceleri annenin nazlı çocuğuydun ama şimdi bizim yüreklerimizin çocukluğusun.

Her zaman doğal katılmayı severdin. Gülüşünle, katılımınla, konuşmanla doğaldın. Bu doğallığından kaynaklı bölükteki yerin her zaman belli oluyor. Hele o sıcak gülüşünle, kakhahanla etrafa gülücük saçtığın anlar var ki hiç unutulmaz. Ve unutulmayan anlardan bir tanesi de 2006’daki intişar süreci...

Koordine tepesine çıkıyorduk seninle. Çıkışta yarışa girmiştik. Tabi seni geçen ben oldum. Tutturmuş B-7’yi istiyordun benden ama ben vermemekte ısrarlıydım. O sırada “ya heval ne kadar inatçısın” demiştin. Ben de inatçılığımın gurur duyuyorum demiştim.

- Çatışma çıkarsa seni timime alacağım.
- Olmaz heval Şervan, benim timim var, itiraz ederim
- İtiraz edersen ben de dayatırım.

Artık dayatmana gerek yok, gönüllü timindeyim. Bazen gönülsüzce yaptığımız işler gün gelir en gönüllü yaptığımız işlere dönüşür. Her ne kadar bazı şeyler için geç sayılsa da önemli olan geçmişte yaşananları geleceğe gönüllülükle taşıyabilmektir. Bu yüzdendir ki yaşananlar asla unutulmuyor. Bizim için önemli olan hatırlamayı bilmek ve sürekli hissetmektir. Önderliğimizin dediği gibi “Şehitleri unutmayın, unutmak ihanettir”. Şuna inan yüreğimizin çocukluğu; senin de şehit yoldaşları unutmayıp yüreğinde yaşattığın gibi bizler de seni ve sizleri asla unutmayacağız. Evet güzel yoldaş...

Beraber yaşadık, beraber paylaştık, yaşamı, yoldaşlığı sevdik. Hatırladık ama unutmadık. Çünkü unutmak için sevmedik.

Kimi zaman birlikte ağladık, içten içe hüznüldük.

Kimi zaman yaşamımızın en doğal esprileriyle güldük,.

Kimi zaman birlikte patikalarda uzun uzun yürüdük. Partizandan Desroke’ye, yorulduk, terledik ama pes etmedik. Artık alışmıştı patikalar mekaplarımıza, yalnızlığımıza yoldaş olmuştu. Patikalar da ayrılıklara alışmadı. Kim bilir kimler, hangi kahramanlar bu patikaların üzerinden yürümüşü. Bu patikalar sohbetlere, şakalara, uzun yürüyüş ardından küçük molalara tanık olmuştur. Birlikte

hatırladık geçmişte yaşanan zorlanmaları ve aklımıza geldikçe daha çok zorlukları sevdik. Çünkü biliyorduk her zorluğun ardında güzellikler vardı.

Şervan yoldaş biliyoruz, her anlamda sana karşı sorumluluklarımızı yerine getirmede yetersiz kaldık. Seni olduğun gibi anlatamadık. Çalıştık, çabaladık bunun için ama eldeki kalem, dildeki kelimeler buna yetmedi. İstesek de bütünüyle seni anlatamayız. Çünkü bazen yürektekileri dile getirmek zor oluyor.

Biliyoruz ki Önderliğimizin şehit arkadaşlara çok büyük bağlılığı var. Onlara en iyi sahip çıkan da Önderliktir. Bizlerin de Önderliğin şehitlere bağlılığı temelinde bir bağlılık ve sahip çıkma sorumluluğunu üstlenmemiz gerekiyor. Bu temelde geleceğimizin aydınlığı olan tüm şehit yoldaşlarımıza olan bağlılığımızı büyük bir aşk ve tutkuyla yeniliyoruz. Ve özgürlük yolcusu yüreklerimizin nazlı çocuğu, senin Viyan yoldaşa “sana layık olacağıma söz veriyorum” dediğin gibi bizler de sizlere layık olacağımıza söz veriyoruz.

Özgürlük tutkusuyla senin için bir olan üç yürekten görüşmek umuduyla...

Dilan MAHİR, Sıla ŞERVAN, Rojda ÇARÇELLA

Partizan Ş.Şervan noktası

14-12-2007

Ölüm nedir?
Bir ayrılık mı,
Bir kopuş mu,
Yoksa yaşanacakları yarım bırakma mı?
Peki, umut nedir?
Arayış mı,
Yoksa ölümü bile dinlemeyen bir ses mi?
Partizana doğru koşarken başlamıştı umut
Ama ölüm umuttan önce koşmuştu
Ve hissedilmişti yaşananlar
Ya da yaşanacak olanlar
Ne kadar yaşanılmış olsa da
İnanmıyor,
İnanmak istemiyordu yürekler.
Umuda koşan yüreklerdeki çılgınlığı
Belki de bir duaydı o an
“ne olur bir şey olmasın”

Sensiz geçen dakikalar
Saatlere ulaşamadı can yoldaşım
Oysa bir özgürlük rüzgarı gibi esiyordun
Şimdi seni yüreğimin gömüyorum
Hem de nergis çiçekleriyle donatarak

Kahkahalarınla donandı yüreğim
Aşkınla sarmalandı beynim
Halaylarınla coşkulandı hücrelerim
Öfkenle hırçınlaştı düşüncelerim
Ve hırsınla da kamçılandı duygularım
Seni anlatacağım kahkahalarla
Çekeceğim dilanlarla
Yaşatacağım seni can yoldaşım

Senin yolunda ilerleyerek
Şervan yoldaşın Şervanı olarak
Partizanda
Cudi’de
Munzur’da haykıracağım.
“Şervan.....
Şervan.....”
“Şervan agit bu
Şervan agit bu”
Diyordu cihazlar.

Hayır
Şervan Şervanlar yarattı
Şervan zamanını yarattı
Tıpkı senin de dediğin gibi hevalim
“Acı çekiyoruz görmenin bedeli olarak”
Ama ben sende ülkemi sevdim,
Ben sende baharın coşkusunu yaşadım,
Sende militanlığın özünü gördüm.

Söyleyeceğin güzel sözleri gelen ilkbahar esintileriyle yumuşak sesinden duymak isterdim.

11 nisan 2007
Hebun AZAD
Şehit Şervan noktası

Şehit Şervan arkadaşın defterinden notları, yoğunlaşmaları

—hissetmek bir duyarlılık olayıdır

Ben sende ülkemi sevdim.

—özgür insan başkası için olandır. Dünyayı sırtında taşıyandır.

—görmek acı çekmektir. Acı çekmek görmenin bedelidir.

— bizde çok ağır basan bir özellik kendimizi kandırmaktır. Biz kendimizi aldatan insanlarız.

Devrimci bir hayat...
Bir özlemde dağlarda dolaşmak,
Bir çocuk hayaliydi,
Gerçekleşmeyen bir hayal
Bir yaşam öyküsüydü
Duyarlılığın sana olan sevgimi, bağımı doruğa yükseltti
Bir özlemde önce
Sadece bir özlem
Sonra bir tutkuya dönüştü bu özlem
Onun gibi olmak geldi içimden
Çünkü direnişi kutsaldı
Onun gibi olundu
Ama yetinme olmadı
Dağlara çevirdi yönünü
“özgürlük için savaşmak gerekir”
Yine bir yetinme olmadı
Çünkü asıl savaş
İnsanın kendine karşı verdiği savaştır
Düşmana karşı savaşmak kadar
Kendine karşı savaşmak da kolay olsaydı
Ne olurdu.

Sen beni bekliyorsun biliyorum ama unutma ülkem de beni bekliyor.

Şiyar AMED

—Bilinçle her zaman hissetmek, bildiğimiz ve yaptıklarımız arasında his köprüsünü kurmak

—Özgürlük bir tercihtir, tercih edilen bir şeyin sonucuna katlanılmalı. Özgürlük bir duruştur. Bir yaşam biçimidir. Yeni yaşam yaratılacaksa bunun bedeli verilir. Bedelsiz olan bir yaşam ucuz bir yaşamdır. İnsanlar kendi özünden uzaklaştıkları için doğallığını yitirmiş, kendisinden çıkmış, başka bir insan olmuştur.

—Gün anlama, anlamlı yaşama, gerektiği kadarını yaşamasını, ölüme coşkuyla gitme günüdür.

—İnsanın düşündüklerini aktarmaması ne kadar kötü, İstediklerini istediği gibi yazamaması o kadar kötü

—Karşı cinse karşı bir yere kadar kendimi ikna etmişim, ama beni etkilemek isteyen birisine karşı kendimi ikna etmişim.

—Bir yerde gereken saygı ve sevgi yoksa onda gelişmeler bireysel kalır, toplumsal gelişme olmaz.

—Öz ve biçim! İnsanlar göründükleri gibi değillerdir. Çok insan gördüm biçimde itici geliyordu bana ama tanıdıktan sonra ne kadar sıcak, cana yakın olduğunu gördüm.

—Seni senin sesinden dinlemek

Şu gönülleri ferahlatmak

Özgürlük dağlarında seni değiştirmek

Söyleyeceğin güzel sözleri gelen sonbahar rüzgârıyla duymak ne kadar anlamlı ve güzeldir.

- Sen konuşmazsan başkası istediği gibi konuşur.
- Dostlar unutulmaz, dostlar unutmaz.
- Görev, içinde bulunduğumuz zamanın ihtiyacına cevap olmaktır.

Saat gecenin bir yarısı. Bir çılgılık....bir zılgıt sesiyle uyandım. “Bı ji serok APO” sloganlarıyla haykırıyordu birisi. Bu ses heval Viyan’ın sesiydi.

Sürecin kritikliği cana tak etmişti. Artık gerillanın taktik tıkanıklığı, Önderliğin üzerindeki tecridin ağırlaştırılması dayanılacak gibi değildi. 96 yılındaki Zilan yoldaşın eylemi gibi bir eylem gerçekleştirdi. O zaman da Önderlik üzerine yoğunca saldırılar vardı. Düşman bütün gücünü Önderliğe yöneltmişti. Gerilla tıpkı bu gün yaşandığı gibi o gün de taktiksel anlamda tıkanıklık yaşıyordu. Böyle zamanlarda büyük fedailer, kendilerini aşmış insanlar çıkarlar.

Beş arkadaş şehit Berivan boğazına gitmek için kamptan çıkmıştık. Saat sabahın beşiydi. Ben moral ve coşkuyla haydi yoldaşlar diye bağıırıyordum. Birkaç arkadaş yanıımızdan geçti. Dr Ali, Kurtay, Kervan ve Munzur arkadaşlardı. “Roj baş” demeden geçtiler. Hüzünlü bir hava vardı. Yarım saatlik bir yol boyunca onlarla yürüdük. Biz onları takip ettik. Ağızlarından yol boyunca tek bir kelime çıkmadı.

Karargaha vardık. Birisi Viyan arkadaşın saat 12-45’te bedenini ateşe verdiğini söyledi...

Bana ne olduğunu bilmiyorum. Başımın altına kaynar sular döküldü. Ağzımı açamadım. Hâlbuki ilk şehidimiz değildi, son da olmayacaktı. Beni hüzne boğan onun fiziki ayrılığı değildi, onun kişiliği karşısında kendi yetersizliklerimi görmemdi. Saçının telinden ayak parmaklarına kadar hiçbir boşluk yaşamıyordu. Asaletli duruşu anlamlı ve her zaman bir şeyler anlatmak isteyen bakışları vardı ama anlaşılma korkusu, gereken anlamın verilmeme kaygısını da gözlerinde taşıyordu.

Yaşamdaki duruşunu hatırladığımda içimi hüznü kaplıyor. Çünkü böyle yoldaşlar her zaman yaşamalılar. Yaşamdaki duruşları Kürt halkının geleceği ve PKK hareketinin amacına ulaşması için anlamlıdır. Ama yetersiz yoldaşlıklar olduğu sürece iş böyle yoldaşlara düşüyor.

Bu eylemi sana bırakmamalıydık.

Şuna inanıyorum ki içimizdeki sessizliği bozmak için, taktiksel açılım için, yaşamdaki duruşların değişmesi için bu duruşların

yeterli olmadığı, bu gidişe bir dur demek için birisi çıkıp senin bu fedaice cesaretini göstermiş olsaydı sen şimdi yanımızda olacaktın.

Tarihte tarihe yön veren insanlar vardır. Bunlar büyük insanlardır. Bu insanların sarf ettikleri sözler de büyük sözlerdir. Bir de bu büyük sözleri uygulayan insanlar vardır. Bu insanlar daha da büyüktürler. İşte o insanlardan birisinin sözü “savaş savaşmadan önce kazanılır”. Muhteşem bir yaşam disiplini ve daha somuta indirgememi istiyorsanız işte size Viyan arkadaşın yaşam tarzı....

İNSANLIK NEREDE KAYBETTİ?

Bu gün insanlık kendi özünden uzaklaşmış durumda. Yeniden insan özüne dönmeli diyorsak eğer insanın nerede özünü kaybettiğın de bilmek zorundayız. Neyi, nerede kaybedersen ancak orada bulabilirsin. Bir tarih akışı var, buna baktığımızda tarihten günümüze kadar insan hep kaybetmiştir. Gelişme hep tek taraflı olmuştur.

Günümüzde kapitalist sistemin birçok gelişmeleri kaydettiğini görüyoruz. Özellikle de bilim teknik alanında birçok gelişme kaydedilmiştir. Kapitalist sistemin temel hatası bütün gelişmelerini maneviyattan kopuk ele alışıdır. Bu gün bilim alanına baktığımızda birçok bilim adamının intihar ettiğini görüyoruz. Buluşları insan zihniyetinin değişim, gelişim ve insanlığın çıkarınaydı. Fakat tersi yaşanınca, çıkarına değil de ona karşı kullanılınca vicdani olarak zorlanma ve kendisiyle getirdiğı intiharlar yaşanıyor. Bu intiharlar hangi kafada çelişkiler ortaya çıkarmıyorsa o insanda vicdan bitmiştir. Toplum ahlak ve kültürüyle toplumdur. Eğer bir toplumda ahlak kalmamışsa o toplum bitmiştir. İnsanlık toplumsallaşmayla başlamıştır. Toplum parçalanırsa insanlık bitirilmeye doğru gidiyor demektir. Feodal sistemde toplum içerisinde boğulan birey için kapitalizm kaçınılmaz bir fırsattır. Zincirlerden kopmuş birey, sistem için bir hazinedir. Mevcut sistemde ahlak yoktur, kalmamıştır.

Büyük düşünce kendisiyle büyük pratik getirir. Büyük düşünenler büyük yaşarlar, anlamlı yaşarlar. Ne kadar yaşamaları gerektiğini de bilirler. Kendilerine ne sorumluluk düştüğünün de bilincindedirler. Geçmişlerinin bilinciyle günlerini anlamlandırıp geleceğe yürürler. An'a cevap olurlar. Zaman militanı belirlemez. Militan kendi zamanını kendisi belirler. Ş. Viyan kendi zamanını kendisi belirledi. Amacına kilitlenmiş militan ne zaman, nerede kendisinden ne istendiğini bilirler. Amacına ulaşmak için kendisinden istenilen bütün özellikleri kendi kişiliğine oturtur. Gittiğı her yeri fetheder. Örgütleyicidir. Kimse onlardan kaçmaz. İyi ya da kötü herkesi kendi çevresinde toplar, çekim merkezidirler. Hitaplarında herkes kendisini bulur. Sadece kendileriyle sınırlı kalmazlar. Mücadele tarzları herkesi kapsar, herkesi mücadeleye sevk ederler.

Herkeste mücadele azmi geliştirirler. Kendileriyle beraber herkesi harekete geçirirler. Bu APOCU hareketin bir militanı olmanın gereklilikleridir.

Her şeyin bir başlangıcı vardır...

Ş. Viyan yoldaşın şahadet yıl dönümü... Böylesi yoldaşlar anıldığında sorulması gereken bir soru var “ben bu yoldaşa ne kadar layık oluyorum?”. Bu soru olmazsa olmaz kabilindendir.

Viyanlaşmak özgürleşmektir. Ona bağlılık onun sevdiği şeyleri sevmek, onun nefret ettiği şeylerden nefret etmektir. Çünkü onun sevgisi Önderlik sevgisi, halk sevgisidir. Nefreti ise tüm geriliklere karşıdır, kirletilmiş insanların yüreklerine karşıdır.

Tarih 15 Şubat 1999,
Tarih bir daha
Kirli yüzünü gösterdi,
Kalleşlik etti yine bize.

Bir savaş bekliyor bizi
Gideceğiz biz bu savaşa
Savaşacağız sonuna kadar
Herkeste o güç var
Ama herkes kendi gücüyle savaşacak
Örgütlenilmiş bir güçle
Bu savaşa girmeliydik
Örgütlendirilmiş güç güçtür
Başarıyı garantiler
Oysa biz bireysel gücümüzle savaşa giriyoruz
Yenilmeyeceğimiz kesin
Kazanmamızı ise zaman gösterecek
Savaşmak
Ölesiye savaşmak
Onurluca bir yaşam için

Eğer doğruysa
Kendimi kandırmak istiyorum
Yoksa ayakta kalamayacağım.

Şervan arkadaşına

Senin gülüşlerini özledim. Sevginin kavgasında ve savaşçıların sahnesinde çocuksu saflığımla ve hayallerimle karşılaştım. Sonra bir türlü alışamadığımız ve alışmak istemediğimiz gidişlerle yüreklerimiz hüznünlere boğuldu. Ve kuşlar senin gidişini kulaklarına fısıldadı. Bir yaralı turna misali yüreğim çığlık çığlığa seni aradım. Ama biliyordum hiçbir çığlığımı seni geri getiremezdi. Ne zaman ki çığlıklarım eyleme dönüşür o zaman seninle yeniden buluşabilirim. Seninle buluşmak ve seninle yaşamak ancak seni eyleme dönüştürmekle olur. Her eylem sana ulaşmak için bir adımdır. Ve sana doğru attığım her adım Önderliğe uzanan merdivenlerde benim için bir basamaktır. Sadece askeri anlamda yapılan eylemlerden bahsetmiyorum, önemli olan ideolojik anlamda yürütülen mücadelelerde başarılı olmaktır. Senin kişiliğini mücadelede yaşamsallaştırdığım oranda sana layık olabilirim. Senin ve Viyan yoldaşın hayallerini yaşamsallaştırıp tamamladığım oranda sizinle aynı yolda yürümeyi hak edebilirim.

Haftanın şimdi senden ayrılışının hüznünü yaşıyor. Haftanın seni benden koparmanın utancını yaşar ve kahrolup Xantur'un kıyısına savrulur.

Şimdi senin gözlerinle yaşama bakmaya çalışıyorum. Senin gözlemlerinle yıldızlara bakıyorum. Orada seni ya da Viyan yoldaşı belki bulurum diye senin gibi bakmayı öğrenmeye çalışıyorum. Sonra yasaklı toprakların gibi yasaklı sevdalıların öfkesini bilen bilmeyen herkese haykırıyorum. Belki kalbin süveyda bir kelebeğin ömrü kadardı. Onun içindir ki dostlar, dostluklarına doymadan sessiz ve habersizce ölümsüzler kervanına katıldınız.

Hevi Şervan

Hevi arkadaşa

Değerli yoldaşım

Seni tanımak, senin gibi bir insanla yoldaşlık yapmak kadar güzel başka bir şey olmasa gerek. Senin doğallığın, samimiyetin, kararlılığın, dürüstlüğün, sıcak yaklaşımın, insana güven ve cesaret veriyor.

Kritik ve dalgalı geçen tasfiyecî-çetecî çizginin yarattığı tahribatların halen etkisini gösterdiği bir süreçte seninle tanıştık. Böyle bir süreçte seninle tanışmak benim için çok anlamlıydı. Bir geçiş aşamasındaydık. Geçiş aşamaları çok dalgalı olur. Böyle bir süreçte senin bağlılığını, kararlılığını görünce sana olan yoldaşlık bağım daha da güçlendi. Senin duruşun bana böylesi bir süreçte de yoldaşlıkların her koşulda ve her süreçte de yaşanacağını bir kez daha hatırlattı.

İnsanların birbirini doğru anlaması kadar güzel bir şey yoktur. Birbirini doğru anlamak ise o kadar kolay değil. Eğer kolay olsaydı Önderliğin istediği gibi militanlar olurduk ve içimizdeki tasfiyeciler bizden zemin alıp ortaya çıkmazlardı. Ve Önderliğimiz bu gün İmralı'da değil, özgür bir Kürdistan'da bizimle birlikte olurdu. Ve her şey bu kadar kolay olsaydı bu kadar anlamlı bir yaşamda ortaya çıkmazdı. Kolay olan her şey anlam yitimine uğrar. Zorluklar her zaman amacı güzel ve çekici kılar. Amaç zorluklarla süslendiği oranda anlam ve değer kazanır.

Keşke Hevi arkadaş sendeki bu yaklaşımlar herkeste olsaydı. Bu doğal halin, samimiyetin, sıcaklığın ve dürüstlüğün her zaman olsun. Bu yaklaşımlar hiçbir zaman kaybettirmez.

İnsan bazı yerlerde zorlanabilir ama uzun süreli zaman dilimlerinde insan kazanır. İstikrarlılığını koru, her zaman güler yüzlü ol. Çünkü sen gülünce çok güzel oluyorsun. Senden ayrılık çok zor. İleriki yaşamında mücadelede üstün başarılar diliyorum. En içten sevgilerimle

Şervan AZAT

Ş. ŞERVAN ARKADAŞ ÜZERİNE YAPILAN RÖPORTAJLAR

Sosin arkadaş:

-Şervan arkadaşla ne zaman ve nasıl tanıştınız?

2005 sürecinde kış eğitiminde ve yönetim çalışmalarında birlikteydik. Komutanlık tecrübesi çok yoktu. Ama bildiği, anladığı kadarıyla çalışmalara katılmaya çabalıyordu. Öncülükte, tecrübesini çevreye vermede her zaman üzerine düşen misyonu yerine getiren bir arkadaştı. Perax'ta en eski olan o'ydu. Araziyi çok iyi tanıyordu, bir arazi hakimiyeti vardı denilebilir. Mayın, eyleme gitmede, pratiksel faaliyetlerde her zaman yerini alıyordu. Ağırlığı sadece Perax'ta değil, Haftanın'de fazlasıyla belli oluyordu.

—Olay ve olgulara yaklaşımı nasıldı?

Hiçbir zaman sorunlar karşısında çözümsüz kalmazdı ve geri çekilmez, pes etmezdi. Yaşanan sorunları kendisine engel olarak görmez, onları aşmak için yoğun bir çaba sarf ederdi. Yaşadığı zorlanmaları ya da sorunları hiçbir zaman dışarıya yansıtmazdı. İçinde yaşadığı çelişkileri ya da zorlanmaları kendi yoğunlaşmalarıyla aşmaya çalışırdı. Eğer sorunları aşmada kendi gücü yetmiyorsa çevresinden yardım isterdi. Fakat kendi sorunlarına güç getiren bir insandı. Bu noktada kendisine güveniyordu. Ve çevresindeki yoldaşlarını kendi sorunlarıyla uğraştırmayı, yoğunlaşmalarını kendi üzerine çekmeyi sevmiyordu. Yetersizlikleri her zaman eleştirirdi. Buna gücü vardı. Sorunları aşılmayacak düzeye getirmiyordu.

Güler yüzüyle her zaman tanınıyordu. Moralli katılımı onu ön plana çıkarıyordu. Sürekli hareketli, ilişkilerinde seçici olmayan bir yapıya sahipti. Son süreçte katılımını epey arttırmıştı. Ama hiçbir zaman yorgunum demedi. Hesapsızca her işi yapıyordu.

Çok seviliyordu. Timinde yer almak için arkadaşlar öneri yapıyorlardı.

-Şervan arkadaşla yaşamış olduğunuz bir anıyı anlatabilir misiniz?

Şervan arkadaş açık bir kişilikti, kalıplara girmezdi. Bundan dolayı da herkesle ilişkisi vardı. Anıların çoğunluğu komedi gibiydi. Moral çalışmalarında birlikteydik. Folklor hareketlerini çabuk öğreniyordu. Hata yapsa da çıkacağım, yapamıyorum demiyordu. Hep moralliydi. Bazen benim acizliğim oluyordu. Ama onu görünce bende de çalışmaya dair bir istek oluşuyordu. Duruşuyla bile bir insanı kazanırdı.

Kış üstlenmesinde de birlikteydik. İnsan yeteneklerini çalıştıkça ve yoğunlaşarak açığa çıkarır. Onun hiç yapmadığı bir iş bile olsa kendini katarsa başarırdı. Kendini ne kadar katarsa o kadar yetenekli olursun, diyordu. Genelde onun timinde çalışıyorduk. Timini bitirmeden diğerlerine geçmeyeceğim, kamp için de yaptığım manga örnek olsun, diyordu. Onun çalışma tarzını, yöntemlerini ve temposunu kendime esas almıştım.

Çevresiyle ne kadar çelişkisi olsa da bunu yansıtmıyor, tepkiye dönüştürmüyordu. Bir süre takım komutanı boşluğu vardı. Takımda yönetim düzeyinde tekti. Eleştiriler ona çok geliyordu. Yönetim ne kadar eleştirse de ilişkilerini koparmıyor, çalışmalarına devam ediyordu. Çok güzel bir süreçti.

Perax bölüğü düşman üzerine bir eylem yapmıştı. Eylemde bir asker yaralanmıştı. Biz de bunu skeçleştirdik. “Eyleme gitmişler askeri öldürmemişler, yaralamışlar”. Şervan arkadaşın çok zoruna gitmişti. “Bizi teşhir ettin, insanın bir zayıflığı olunca hemen yakalıyorsun” demişti. Ben sen de mi içindeydin, dedim. Önemli değil eylemimizi teşhir ettin, dedi. Bir daha senin eline pot vermeyeceğim dedi. 27 kasım moralinde bir skeç ile cevap vereceğini söylüyordu. Kızgınlığına rağmen yine de ilişkilerimizi hiç koparmadı.

—Moralinin kaynağı neydi?

Kuzeye gitme istemi vardı ve bunun için raporunu da yazmıştı. Ama kendini buna kilitlemiyordu, yaşama büyük bir moralle katılmaya devam ediyordu. Bir gün demedi önerim kabul edilmedi. Birçok kişi bunu engel olarak ele alır ama O iki yıl beklemesine rağmen her zaman örgütün ihtiyaçlarına, isteğine göre hareket ediyordu. Bu yaşamı çok seviyordu. En son bölümümüze geldiğinde hep Perax'ta kaldım dedim. O da “Örgüt nasıl isterse öyle yaklaşmak gerekir. Perax düşmana yakındır ve eylemsellik noktasında rol oynayabilecek bir alandır. Gerillacılığın, eylemselliğin yeri Peraxtır, Kuzey gibi yaşıyorsun. Sen niye gelmiyorsun” demişti. Her zaman sevgisiyle araziye ele alıyor ve onu güzelleştiriyordu. Perax arazisine bağlanmıştı ve o alanı çok seviyordu.

-Şervan arkadaşın kişilik yapılanmasından biraz söz edebilir misiniz?

Şervan arkadaşı kısa sürede tanıyabilirdin. Kendisini farklı ele almazdı. Kalıplara girmezdi, olduğu gibi görünen bir insandı. Misafirperverliğiyle herkesle ilgilenirdi. Çok şakacıydı ve yaptığı esprileriyle çevresinde bir çekim merkeziydi. Herkesle şaka yapar, tartışırdı. Şervan deyince hemen güler yüzü, tebessümü aklıma geliyor.

Onu en son gördüğümde bölükten Kuzeye giden arkadaşların isimlerini saymıştı. Bir sene içerisinde sekiz kişi şehit düşmüştü. En son kendisi de o şehitler listesine girdi. Eğer şehit düşmeseydi o da amacına ulaşacaktı belki ve Kuzey onun için bir özlem olarak kalmayacaktı. Layıkıyla onun hayallerine ve özlemlerine sahip çıkmak gerekir. Kendi mayınıyla şehit düşmesini kimse beklemiyordu. Düşman üzerine yoğunlaşmaları çoktu. Sürece düşman üzerine uygulanabilecek yeni taktikler üzerine yoğunlaşıyordu. Çalışmalarını hiçbir zaman Önderlikten bağımsız ele almıyordu. Tepeden iniyordu, diğer çalışmalarına devam ediyordu. Amaca

bağlılığını insan net görebiliyordu. Tüm arkadaşlar onun yarıda kalan amacına, yoldaşlığına mücadelesine devam etmeliler. Büyük bir kayıp oldu. Bizim için erken bir şahadet oldu. İnsan bu şahadetin karşısında ve onun şahsında kendisini bir kez daha gözden geçiriyor, sorguluyor. O görevi üstünde şehit düştü. Dürüstlüğüyle, Önderliğe olan bağlılığıyla şahadete ulaştı.

Sıla arkadaş:

-Şervan arkadaşın sizi en çok etkileyen özellikleri hangisidir? Yaşamdaki duruşunu biraz bizlere anlatabilir misiniz?

Beni en çok etkileyen yönü insanlarla tartışsa da, onlara kızsada bunu yaklaşımlarına fazla yansıtmazdı. Yaşanan sorunları ilişkilerinin önüne en gel görmezdi, tam tersi onları daha da güçlendirerek sorunları aşmaya çalışırdı. Şervan'la hemen hemen bütün sohbetlerimiz kavgalı geçiyordu. En çok da onunla kavga ediyordum. Ama en çok sevdiğim kavgalar da onunlaydı. Yaklaşımları sonuna kadar kazanımcıydı. İnsanları kazanmasını biliyordu. En çok şakalarıyla eleştirirdi ama kırııcı yaklaşmazdı.

Eğitimlerde yoğunlaşıyordu, daha çok soru soruyordu, çok tartışmazdı. Yaşamda bayan arkadaşlara karşı çok doğaldı. Bunu tartışmalarında, normal sohbetlerinde, yaşamdaki yaklaşımlarıyla yansıtıyordu. Yaklaşım boyutunda bayan arkadaşlara daha farklı yaklaşmak istiyordu. Ama ortamın gerçekliklerinden dolayı istediği gibi yaklaşamıyordu. Bayan ve erkek arkadaşlara karşı çok saygılıydı.

Farklıydı. İnsan onun yaşamdaki duruşunu ve kişiliğini göz önüne getirdiğinde genelden farklıydı. Bazen erkek arkadaşlar bayan arkadaşları güç olarak görmezlerdi ama Şervan arkadaş- belki bir his olayıdır da- kadını güç olarak görüyordu. Gerçekten de kadına içten yoğunlaşıyordu. Önderlik üzerine yoğunlaşıyordu.

Viyan arkadaşsa olan bağlılığını herkes biliyordu. Yoğunlaştığı için kadına yaklaşımları da netti. Pratikte de öyleydi. Kış üslenmesinde bayan arkadaşlar ağır taş kaldırdığında çok kızıyordu.

Genele karşı da öyleydi. Ama genç arkadaşlarda daha fazla ısrarlıydı, “kendinizi mi öldüreceksiniz” diyordu.

Özgürlük konusundaki tartışmalarında da bayan arkadaşların daha çok genelleşmesini istiyordu. Özgünlükleri olsun ama bu gücün genele de yansması gerekiyor, diyordu. Kendisinde bir düzey oluşturma çabası vardı. Kendisini hiçbir zaman abartmazdı. Ben egemen değilim, ulaştığım bir düzey var gibi yaklaşımlara girmezdi. Pratikteki doğallığıyla kendisini gösteriyordu.

Şervan arkadaş çevresindekilere emek vermek için önce kendisine emek veriyordu. Yoğunlaşma bir emektir. Bunu ortama yansıtmaya da bir emektir. Sürekli arkadaşlarla tartışması emeğe verdiği değeri gösteriyordu.

Yaşama talimatlarla değil yaşama karşı duyduğu doğal sorumluluklardan dolayı katılıyordu. Çünkü bu yaşamı çok seviyordu. İnsanlara olayları, olguları kavratmayı, öğretmeyi istiyordu. Kışın yeni bir savaşçı vardı, hep onunla konuşuyordu. Bir keresinde saatlerce ona odun kırmasını öğretti. Öğretmeyi seviyordu. Şervan arkadaş odun kırmayı gösteriyordu, Sipan arkadaş kırıyordu. Emek verdiğini, umutlandığını insan görebiliyordu. Pratik sorunu hiç yoktu. Her şeye katılırdı. Bir insan emek verirken ne için yaptığını, nasıl sonuç alacağını bilirse hiçbir zaman yorulmaz, morali bozulmaz, coşkuyla, sevgiyle çalışmasına yaklaşıp. Birlikte kaldığımız süreçlerde bir defa bile yoruldum kelimesini ondan duymadım. Pratik çalışmalarda sen bunu yap demezdi. Doğallığında arkadaşlar toplanırlardı. Şaka yaparak arkadaşlara moral verirdi. Bir çalışmayı önce kendisi yapmalıydı ki başkalarına da örnek olabilsin.

Doğal bir çekiciliği vardı. Moralini hiçbir zaman bozmadı. Pratik çalışmalarda da sürekli yoğunlaşıyordu. İnsanla konuşurken onların yoğunlaşma düzeyini de hissediyordu. Onların yoğunlaşmaları temelinde onlara yardımcı olmaya çalışırdı. Onlara yardım ettiği kadar kendisi de bu tartışmalardan bir şeyler almayı esas alıyordu. Her şeyi severek yapardı.

Onu ilk gördüğümde 2006 üslenme süreciydi. Kolay gelsin dediğimde gülmüştü. Şehit düştüğü gün de en son onun güldüğünü görmüştüm. Son ana kadar göreve bağlılık, emeğini devam ettirme vardı. Bana ağır gelen, son ana kadar hep gülmesiydi. Onun cenazesini öyle yerde görmeyi kaldıramıyordum. Şervan’ı öyle

görmek istemezdim. İnsan inanmak istemiyor. O an birlikte geçirdiğimiz o iki kış aklıma geldi.

İlk defa bir şehit arkadaşı anlatıyorum. Onun yapmak istediklerini, mücadele anlayışını farklı anlatmak isterdim. Benim için bir şehidi, hele yakından tanıdığım birini anlatmak zor oluyor. Şahadetinden sonra O'nun üzerine yoğunlaştığım noktalar oldu. Onun yaşam duruşu, insana yaklaşımı, emek anlayışı, öz güveni benim için örnek teşkil eden noktalar oldular. Şervan arkadaşla sohbetlerimiz kavgalı olurdu. Seni timime alacağım diyordu. Ben de şakayla senin timine girmeyeceğim diyordum. Şimdi onun gönüllü savaşçısı olmak istiyorum. Bu da onun kişiliğine ulaşmakla olur.

Rojda arkadaş:

-Şervan arkadaşın en çok ilginizi çeken özelliği neydi?

Onun en çok ilgimi çeken özelliği, örgütsel olmayan tartışmalara, ilişkilere karşı tavır sahibi olmasıydı. Yaşamı olumsuz boyutta etkileyen en ufak bir olayda bile tavır sahibi olan bir insandı. Her zaman tavır sahibiydi. Tabi yetersizlikleri de vardı ama bu yetersizlikleri aşma mücadelesini de veriyordu. Tartışmalarında bu yoğunlaşmalarını paylaşıyordu. Sorunları tek yönlü hiçbir zaman ele almazdı. Tartışmak için zaman ve mekan önemli değildi, mut-fak, fırın, görev, neresi olursa olsun, koşullar ne olursa olsun tartışabilirdi.

Şervan arkadaşın moralli oluşu yaşama bağlılığından kaynaklanı-yordu. Birçok arkadaşın moral kaynağıydı ve esprileri yaşama farklı bir renk veriyordu. Birçok yönlü esprileri vardı. Bir kere-sinde merak edip sormuştum, “Şervan yoldaş sen esprileri cebinde mi saklıyorsun?” Tabi yine cevapsız kalmamıştı. “Doğru annemin küçükken bana yaptığı bir cep vardı, esprileri hep orada saklar-dım, şimdi de alışkanlık olmuş” o zaman bu cevabına gülmekten karnıma ağırlar girmişti.

—Onunla bir anı'nızı bizimle paylaşabilir misiniz?

Esprileri herkesin olduğu gibi benim de çok hoşuma gidiyordu. Hiç unutmuyorum, bir keresinde birlikte araziye çıkmıştık. Yolda yaptığı esprileri bir tarafa, gittiğimiz yerde bizi gülme krizinden geçirdi. Bir şıkeft vardı, çok farklı bir yerdi. Dördümüzün de ilgisini çok çekmişti. Tabi Şervan bizden önce oraya gitmişti, ayrıntılarını da anlatmamıştı. Bize kaldır kafanı diyordu. İlk başta fark etmedim, tam içeri girecektim ki kaldır kafanı dedi, ben de kaldırdım. Bir an beynim zonkladı.

Yaşam içerisinde de “ha ha kaldır kafanı” bizim parolamız oldu. Birbirimizi moralsiz gördüğümüzde parolamız hemen devreye giriyordu. Bu parola benim için unutmadığım ve unutamayacağım bir yaşam parolası oldu.

Aslında Şervan arkadaşın çocuksu bir ruhu vardı. Yaşam içerisinde yapmak istediği birçok şey vardı. Örgütsel ve yaşamsal olgunluğu yakalaşmıştı. Fakat bazen fark etmeden yoldaşlarının gözünde çocuk oluyordu.

Moralli ve esprili olmasının sebeplerinden bir tanesi de amaçlarıydı. Bu amaçlarına bağlılık onun kendisine güvenini ve inancının derinliğinden, büyüklüğünden kaynaklanıyordu. Hem yoldaşlarının güvenini kazanıyor hem de onlara güven veriyordu.

-Şervan arkadaş nasıl bir gerillaydı?

Yaşam içerisinde bir gerillada olması gereken özelliklerin birçoğunu Şervan arkadaşta gördüm. Bağlılığını eğitimde, tartışmalarında, diyaloglarında fark edebiliyorsun. Yaşamsal ve Önderlik merkezli konuşmaları insanı tartışmaya sürüklüyordu.

Kolektif çalışmayı çok severdi. Doğallığında bir örgütlenme gücü vardı. Oduna gittiğinde bile timi harekete geçiriyordu. Hiçbir zaman en ufak işten bile geri kalmazdı. Yardımlaşmayı severdi. Yaptığı işi sonuna kadar götürmeyi kendisine ilke edinmişti.

Herkesle ilişkisi diyalogu vardı. Üslubuyla karşısındakini tartışmaya çekerdi. Bazen saatlerce karşısındakini ikna etmek için tartışırdı. O insanı seviyordu.

Andok arkadaş:

**-Şervan arkadaşla ne kadar zamandır tanışıyorsunuz?
Nasıl bir kişiliğe sahipti?**

2005 sonbaharından bu güne kadar birlikteyiz.

En belirgin özelliği ilişkilene noktasında sınıf farkı gözetmemesidir. İlişkilerinde mutlaka bir amaç vardı. Gelişi güzel, basit tartışmalar içerisinde onu hiç görmezdim. Arkadaşlarla bir platform çerçevesinde tartışırdı.

Özel kuvvetlerde kalmıştı. Bir birikimi tecrübesi vardı. Bu tecrübe ve birikimini arkadaşlara elinden geldiği kadarıyla vermeye çalışıyordu. Arkadaşlarla yaptığı tartışmalarla onların yoğunlaşmalarını derinleştirmeye ve onları anlamaya çalışıyordu. Bunu ise sevakerek yapıyordu. Sevgi derken insanın aklına sosyalite, ilişkiler ve düşünsel alış verişler geliyor.

Bana bazı şeyler zor geliyordu ama onun hiçbir kaygısı yoktu. Bir keresinde eyleme gittik. Düşmana olan intikam, öfke hissediliyordu. Tuzağı kontrol edelim dedim ama yok dedi. Sonra kontrol ettiğimde ampul yandı. Bombasının emniyetini çıkarmıştı, yani hesapsızca eyleme gelmişti.

Şervan dengeci biri değildi. Hep yapıcı olmak istiyordu. Birileriyle hep uğraşırdı, kendisine hedef belirlerdi. Birkaç arkadaşın kararlaşıma boyutunda etkisinin olduğunu gördüm.

Toplumsal gerçekliklerle mücadele etmeyi kendisine amaç edinmişti. Kendi gücü oranında bunun mücadelesini veriyordu. Dağda verilen mücadelenin toplumu da kurtaracağını bilince çıkarmıştı. Ailesini her yönlü sorguluyordu. Bu da mücadeledeki ifadesini, amacını anladığını gösteriyordu. Mücadelesini genelleştirmişti.

Tali noktalardan ziyade genel düşünceler O’nda hakimdi. Günübirlik yaşamıyordu. Bütün yoğunlaşmalar uzun vadeye yayılıyordu. Günübirlik yaşam onun için ölümü, amaçtan kopuşu ifade ediyordu.

Herkesi tanımak istiyordu. Bunun için de ilişkilerini daha da genelleştirmek istiyordu, her zaman bunun çabası içerisinde oldu. İlişkilene noktasında çekingen yaklaşmıyordu. Herkesle diyalog kurabiliyordu.

Bu kışın eğitimde durgundu. İnsanlar emek verir ve bunun ürününü alır. Ama o ürünü almadı. Beklediğini alamadı, bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Her akşam haber öncesi yatarı ve nöbetinden sonra da hep okurdu. Ne olursa olsun hep okumak gerekir, diyor-du.

Komutanlığında yetkici, hiyerarşik bir tarz yoktu. Kendisi yapardı ve yaptığı kadarıyla yaptırmayı kendisine esas alırdı. “Kominal bir yaşamın gereklilikleri yerine getirilmelidir” diyor-du. Bu amaç-la da yaşam alanında komunal yaşamı elinden geldiği kadarıyla geliştirmeye çalışıyor-du. İnsanların kendi kendi güçlerini hissederek gelişmelerini isterdi.

Pratik çalışmalarında ve yaşamında amacını her zaman yansı-tıyordu. Çünkü yaşam amaca ulaşmak için temel mücadele alanı-ydı.

Değerli bir arkadaştı, böyle bir şahadet bizim için çok erken oldu. Böyle bir şahadeti insan kabullenemiyor.

—İnsanda en çok etki bırakan yönü neydi?

Yüz ifadesi, güler yüzlü olması insanı etkiliyordu. Kendine güveni yüzüne ve duruşuna da yansıyor-du. Sadece kendisine değil, çevre-sindeki insanlara da güveniyor-du. Güven verici duruşuyla karşı-sındakinde de ister istemez bir güven yaratıyor-du. Yapabilirim diyor-du. Kendisini ve çevresindekileri de geliştirmek istiyor-du. Yani kendisini bir noktada aşmıştı.

Viyan arkadaş insanı etkileyen bir kişiydi. Onun etkisinde çok kalmıştı. Öfkesini bireyselleştirmiyor-du. Tartışmalarımız oluyor-du, ona toz konsun istemiyor-du.

Onun yanında olmayı isterdim. Seçme şansımız yoktu. Birlikte çalışmayı isterdim. İnsana güven veriyordu. Bir komutandı ve kendisini eğitiyordu. Tahsili yoktu ama entelektüel bir duruşu, bir birikimi vardır, en azından bunun için bir çabası da vardı. Geride kalmak istemiyordu. Gerçekleri iyi algılamıştı.

Bir amaç doğrultusunda yürüyen insanlar bütün engelleri aşarlar ve başarıya ulaşırlar, önlerine koydukları hedefleri başarıyla yerine getirirler. Bunu bilmek gerekir. Şervan arkadaş değerliydi, bölük içerisinde belirleyici bir yeri vardı. Herkesi tanıyor, geriliklerle mücadele ediyor, mücadelesine sınır belirlemiyordu. Her görevi kaldırabilecek bir kapasitesi vardı.

—Ondan örnek aldığın ve sende izler bırakan yönleri nelerdir?

İnsani davranışlarıyla beni mahcup ediyordu. Bazen darılıyordum, konuşmuyordum. Ama o ters gitmiyordu. Çünkü böyle yaparsa kazanacağını biliyordu. Mütevazılık gösteriyordu. İnsanı kendisinden utandırıyor. “Sevgiyi kendine dayatacak kadar erdemli ol” sözüne dayanarak sevgiyi dayattığı ölçüde saygıyı da yaratıyordu.

Bana güveniyordu. Arkadaşları soruyor, ne sorun yaşıyor, sana göre nasıl diyordu. Ben hep merak ediyordum niye bana soruyor diye. Bir gün yanımızda kaldı. Ben konuşkan bir insan değilim, o hep yanıma geliyordu. Sabotaj işlerinde hep “dikkat et” diyordu. Çalışmalarını iyi, sağlam yap diyordu. Bazı bayan arkadaşları tartıştık. Bana sordu, ben boş ver dedim ve kesip attım. Ön yargılı yaklaşım böyledir diyordu. O farklı yorumlardı. Olgun, çözüme yönelik, uğraşmak için zemin arıyordu.

Birçok kez örgütsel tavır noktasında beni teşvik etti. Dar ilişkilerde bazı şeyler haddini aşmıştı. İki kişi arasında parçacılık gelişmişti. Onun da gözlemleri vardı, eleştirdik. Arkadaşlar nasıl yaklaşacaklar diye merak ediyordu. Ben de eleştirdim. Bana böyle yapınca iyi yapıyorsun ama yöntemine dikkat et diyordu. Tavır sahibi ol, diyordu. Bunu senden bekliyordum dedi.

Birbirimize bakınca ne yapacağımızı biliyorduk. Bakışlarla anlaşıyorduk ve O da öyle arkadaşlıklar arıyordu. Son söz önemlidir. O iyi bir arkadaştı, Şervan arkadaş bir arkadaştı.

Şerxwebun arkadaş:

-Şervan arkadaşını kısaca bize anlatabilir misiniz?

Çizgisinde netti, iradesini PKK'ye teslim etmişti. Moralli bir katılımla PKK'den aldığı her şeyi çevresiyle paylaşıyordu. En çok örnek aldığı yönü ise çok fazla kitap okumasıydı. 3-4 nöbetinde gittik bir seferinde yine kitap okuyordu. Timinde kalanları çok etkiliyordu. Onları bir uyuma, dengeye koyuyordu. Bu onun kuvvetinden, bilincinden geliyordu. Bir seferinde biz tepeciydik, biz bu üç günü dolu geçirelim, kitap okuyalım diyordu. Kendisiyle herkesi harekete sokuyordu. Kitap okumayanlar etkileniyor, okumaya başlıyorlardı, kendilerini sorguluyorlardı. Tartışmalarıyla, açıklığıyla etrafını etkiliyordu.

Şervan arkadaş eğitimde de örnek bir duruşa sahipti. Örgütsel bir insandı. Gizli bir şeyi yoktu, açıktı. Yaşamda, resmîyette açıktı. İçten ve doğal yaklaşıyordu. Bu duruşuyla da etrafında bir güven duygusu yaratıyordu.

Halayı çok seviyordu. Viyan arkadaşın örneğini veriyordu. Nerde saz, darbuka çalsan hemen oynuyordu. Viyan arkadaşın örneğini her zaman veriyordu ve onu çok seviyordu.

-Moralinin kaynağını nereden alıyordu?

Moralini Önderlikten, ideolojiden alıyordu. Zamanını boşa harcamazdı. Okuyarak zamanını değerlendiriyordu ve yaşamını zenginleştiriyordu. Boş bir zaman olursa hemen okuyarak ya da tartışma zemini yaratarak ortamı zenginleştirirdi. Şehitlerden, Önderlikten ve Viyan arkadaştan sürekli bahsederdi. "İnsan planlı ve

programlı olmalıdır” diyordu. İnsanın kendisini yaşama ne kadar kattığı plan ve programından belli olur diyordu. Her zaman planlıydı.

Bayan, erkek herkese karşı rahattı. Önderlikten aldığı güçle herkesle ilişki kurabiliyordu.

—Yaşamdaki duruşu nasıldı? Kadın-erkek ilişkileri noktasında nasıl bir yaklaşıma sahipti?

Yaklaşımlarında ölçülüydü ve duruşuyla insanı ölçüye çekiyordu. Net olmayanı, örgüt ölçülerini esas almayanı Şervan arkadaş öyle bir düzeye getiriyordu ki karşısındakine ölçüleri kabul ettiriyordu. Özgün eğitimlerde kadın konusuna çok yoğunlaşıyordu. Kolektif bir yaşamı hedefliyordu. Kendisine örnek aldığı Viyan arkadaştı. Viyan arkadaşın yanında da kalmıştı. Mektupları her zaman yanındaydı ve hep onları okuyordu. Planını, programını Viyan arkadaşın mektuplarına göre yapıyordu. Ondan çok etkilenmişti, hep ondan örnek veriyordu.

Ortama bir saldırı olduğunda “İnsan resmi ölçüleri yaşamına oturtunca zayıflıkları kalkar. Örgüt ölçüsünün olmadığı yerde zaman boşa geçer, boş şeylerle uğraşılır” diyordu.

Düşünsel, felsefik olarak kendisini derinleştiriyordu. Süreç onunla bütünleşmemizi istiyor diyordu.

Yaşamdaki gündemi Önderlik ve şehitlerdi. Tartışmalarımız çok oluyordu. Duruşu beni çok etkiliyordu. Manevi ve maddi değerlerle çok bağlıydı. Sağlam bir duruşu vardı.

—Onunla yaşadığınız bir anı’nızı anlatabilir misiniz?

Bir gece biz sobaları yakmaya gidiyorduk. 27 Kasımdaki moralde ben şarkı söylemiştim. “Şehit Nucan üzerine söylediğin o şarkıyı sen mi yaptın? Çok güzel ve etkiliydi. Bir kelime yanlış” dedi. Ben de değiştirebileceğimi söyledim. Geceydi ama güzel tartışmalarımız oldu. Beni en çok etkileyen onun yaşama moralli katılımı ve halaydaki coşkusuydu. Her zaman “ne zaman istersen söyle

ben çalarım sen oynarsın” diyordum. Nerden müzik sesi gelirse hemen halay çekmeye başladılar. Örnek aldığım birçok şeyi vardı. Bir örnek verdi “resmiyeti esas alan ve örgütsel olan insan bu ortamda hiçbir zaman düşmez, eğer insan örgütselliği esas almıyorsa demek ki o insan muğlaktır. Ortamın istediği açık insandır. Sadece eğitimde değil, yaşamda da örgüt ortamı hissettirilmelidir. Resmi, açık insan neredeyse hareket de oradadır” diyordu. Agit arkadaşın komutanlığından örnek veriyordu. Silahı, ayakkabısı... Gözlerine bakınca içini de görüyorsun. Duruşunda askeriydi ve yaklaşımlarında, düşünce tarzında APOCULUK vardı. Nerede olursa olsun insan böyle olmalıdır. Sürece böyle cevap olunabilmelidir.

Bazı noktalarda pratiğiyle konuşuyordu. Sonra da gelip pratiği üzerine değerlendirme yapıyordu. Aynı kampta kaldık. Eğitimde, yaşamda konuşmaktan çok pratiğiyle konuşuyordu. Onun gibi güler yüzlü olmak isterdim. Gülme sesi hala aklımda, kulaklarımda.

Askeri düşüncesi çok öndeydi. Askeri noktaları çok değerlendiriyordu. Teorisi ile askeri pratiği genelde bir oluyordu. Çok mücadele ediyordu. Korkusu yoktu, çok hırslıydı. Hırsla çizgiye bağlıydı. Hayallerimizi ve istemlerimizi gerçekleştirebilmemiz için yoğun ve derinlikli bir mücadele vermeliyiz, diyordu. Bir yerde moralsizlik olursa orda hiçbir başarı ortaya çıkamaz. Yeter ki insanın amacı olsun, bağlı olsun ve moralli katılsın o zaman başarı mutlaka elde edilecektir. Kendisine basit yaklaşmıyordu. Silah ve raxtıyla ne için burada olduğunu biliyordu. Bir öncü olarak sürece cevap olmak istiyordu. Süreç bizden ağır şeyler istiyor, hepimiz cevap olmalıyız diyordu. Gerçekten de öyleydi.

2007’ye kendisini iyi hazırlamıştı. Nerede olursa olsun amacına ulaşmak için ve örgüte hizmet etmek için örgütün öngördüğü her şeyi yapmaya hazırdı. Çok yoğunlaşıyordu. Her arkadaşla uyumluydu. Tanımayanların da dikkatini çekiyordu. Her adımını hesaplayarak atıyordu. Dağlarda kalma istemi çok büyüktü. Çok şeyi kendisinde aşmıştı. Duruşu, gülüşü APOCULUĞUN ifadesiydi.

Şahadetinden üç gün önce yanımdaydı, fırıncıydık. Gülme sesi hala kulaklarıma geliyor. Sanki biliyordu şahadete gittiğini, ayrılırken bizden hatırını istedi. Hatırsız kamptan çıkmadı. Sanki bir şeylerin olacağını hissetmişti.

Eğitimde örnekti. Güçlü bir öncülük yaptı. Fedakar, güler yüzlüydü. Şervan'ın oluğu yerde her zaman moral vardı, canlılık vardı. İdeolojik olsun, siyasi olsun her tartışmada birikimine başvurduğumuz arkadaşlardandı. Yaşamında boşluk yoktu. Onun şahadetinden sonra şimdi bende gece kalkıp onun gibi kitap okumaya başladım.

Geceleri çok duyarlıydı. Askeri mantığı, taktiği güçlüydü. Bir akşam intişar oldu, paniğe girdim. Kendinizi yere atın, bir şey olmaz, dedi. Siz kendinizi koruyun diyordu. Soğukkanlıydı ve her şeye hazırды.

Şehit düştüğünde şehitliğe gittim. Daha dün yanımızdan ayrılmıştı, içimizdeydi. İnsan inanamıyor. Bir yanlışlık var diyordum. Ondan etkilendiğim çok şey var. Sevgisi, amacı üzerine bir şarkı yazacağım diye kendi kendime söz verdim. Bir kahraman oldu. O artık halkın kahramanı. Şarkılarımız içimizde kalmamalı. Onun sevgisini her zaman içimde yaşatacağım, hayallerini yarım bırakmayacağım ve şarkını da tamamlayacağım. Binlerce insan bu şarkıdan etkilenerек dağlara gelecek. Herkes, tüm insanlar duyusun, Önderliğin öğrencisini herkes tanısin. Şervan bu halkın içinden çıktı, bunun bilinciyle öncülük yaptı.

Disa çî bu gelemada
Wek jiyana emre kurdan
Şehit Şervan cane xweda
Bu sembole ve şoreşe

Tu roja berbanga me bu
Bu her tim ver çava me bu
Xemlu xeyele te heval
Meye nav dile gerilla

Te wi çiyaye da cane xweda
Xuna te tewle vi axe bu
Ev axeki bi rumeta
Bi mera sondu peymanê

L ele dayece he hehe şehit Şervane me
Le çiyaye Haftanine cane xweda
Ha ha em di reye wi daya
Em Şervane doza wiye

Serxwebun Cuma ÇALDIRAN

Rohat arkadaş:

-Şervan arkadaşla ne zaman tanıştınız? Sizde bıraktığı ilk izlenimler nelerdir?

Şehitliğin yapımı sürecinde onunla tanıştık. Gelir gelmez her şeye katıldı. Bizimle sıcak bir ilişkiler geliştirdi. Bu yönüyle göze çarpıyordu. Hangi çalışma olursa olsun hepsine katılmak istiyordu. Koşullardan dolayı ilişkimiz iki ayla sınırlı kaldı. Bölüğe geldikten iki ay sonra tim komutanı görevini aldı.

Şervan arkadaş yaşamda da, görevinde de düzeni oturtma, insanlarla ilişki kurma çabasıydı. Sürekli arkadaşlarla tartışıyordu. Kısa bir süre sonra kamp süreci başladı. Diyaloglar, tartışmalar gelişti, proje üretme zemini oluştu. Diyalog, tavır koyma her insanda vardır. Daralmalar da olur ama Şervan arkadaşta ilişkileri geri çekme yoktu. En sert tartışma yürüttükleriyle sorunları çözme, sıcak ilişki kurma çabası vardı. İnisiyatif kazandırma noktasında da yeni gelenlerle, tecrübesizlerle tartışmaları olurdu. Talimatla iş yapılmasından ziyade kendilerinin yapması, tamamlaması gerekir şeklinde bir yaklaşımı vardı.

Hiçbir zaman çalışmalardan kendisini geri çekmezdi. Birden fazla çalışmaya katılmasını, sorumluluk almasını eleştiriyorduk. Aslında bu bizden kaynaklanıyordu. Üzerimize düşen görevleri bizler üstlenmeyince işler böyle arkadaşların üzerine kalıyordu.

Onun en çok eleştirdiği nokta eleştirilere yaklaşım noktasıydı. Üslup, yöntemde yetersizlikleri oluyordu ama arkadaşlar eleştirileri anlamak istemiyorlar, onun üzerinde durmak zorundayız diyordu. Hiçbir zaman tavırsız kalmıyordu. Resmiyette, yaşamda her zaman eleştirileri vardı. Eleştirileri geliştirme noktasında kaygıları yoktu.

Kış sürecinde eğitimlere katılımı oluyordu. Bireysel eğitimi üzerinde de duruyordu. Savunmalara başlamıştı. Atina savunmasıyla başladı ve tüm savunmaları okumak istediğini söylüyordu. Vaktini boşa geçirmek istemiyordu. Gece okuyordu, sabah saat üçte de kalkıp tekrar okuyordu. Uykusundan kısıtlıyordu ve savunmaları bitirmek istiyordu. O süreçte Viyan arkadaşın eylemi oldu. Bu

eylem onda bir sorgulama yarattı ve kendisini yeniden ele almasına neden oldu. Eylem sürecinde şunları belirtmişti; “Yetersizliklerimizden dolayı böyle oldu, sürece cevap olabilseydik Önderlik esaret altına alınmazdı. Esaret sürecinde kendimizde değişim, dönüşüm yaratabilseydik süreci geliştirebilirdik. Belki bazı şeylere cevap olabilirdik” diyordu. Viyan arkadaş için “Duruşu, katılımı, ilişkileri açısından etkileyici kişiliklerdir bunlar, yaşamda onlara destek verilmesi gerekiyordu. Yapıdan bir arkadaşın böyle bir eylemle cevap olması gerekirdi, en azından bu şekilde Viyan arkadaşın da örgütsel çalışmalara daha fazla güç getirmesini sağlayacaktık” diyordu ve özeleştirisini veriyordu. Eylemin kutsallığı biliniyor. Biz görevimizi yapsaydık farklı olabilirdi diyordu. Viyan arkadaş sürekli yaşamda gündemleştirerek unutturmamaya çalışıyordu. Yapıda bir duraksama gördüğünde eleştirirdi. Şervan arkadaş “ Viyan arkadaşın vasiyetidir, eğitimlerinize ara vermeden devam edin” diyordu. Bu yönlü çabası oldukça vardı. Mektubunun tartışılması, platformlara taşırılması noktasında uğraşları vardı. Belli bir noktaya kadar yaptı ama genelleşmeyince de sürekli eleştiriyordu. O dönemde yaşadığı sorgulama ve vicdan azabından dolayı nerede, hangi koşullar altında olursak olalım daha güçlü katılmalıyız diyordu.

Kuzeye gitme istemi vardı. Ancak yine de, örgüt nerede kal derse orada elimden geleni yapacağım diyordu. Pratikte de bunu kanıtlıyordu. Geçen sene de kaldı, Kuzeye gidemedi ama yine de çalışmalara katılıyordu. Yapının belli şeylere ilgisizliğini, merakının olmayışını, yüzeysel yaklaşımını her zaman eleştiriyordu. Bireyin genelle kendisi ele alması gerektiğini belirtiyordu. Nasıl yapalım ki bu moralsizliği, duyarsızlığı aşalım diyordu. Tartışıyordu, alternatif arıyordu.

Sabotaj çalışmalarında birlikteydik. Belli bir döneme kadar bu çalışmada yer aldı.

Şervan arkadaşın şahsında insan kendisini yeniden gözden geçiriyor ve bir sorgulamaya tabi tutuyor. Doğal katılım, ilişkilene, ilişkilerindeki sıcaklık onu yaşamda ve çalışmalarda çekici kılıyordu. Her zaman esas aldığı örgütsel yaklaşımdı. Bununla birlikte sıcaklık olunca arkadaşlar bazen takılıyorlardı. Eleştirileri giderme noktasında gerçeği açıkça söylüyordu. Kaygısızdı, tartışırdı. Ölçüyü tutturdun mu, bazı noktalarda vicdani olarak rahat

oldun mu hiçbir engel ortaya çıkmaz diyordu. Çalışmalarda hassastı. Mayınlamada da öyleydi. Özgün çalışmalara ilişkin proje üretme, farklı yöntemler bulma vardı. Bir iş yaptı mı sonuç almak istiyordu. Ayrıntıları her zaman göz önünde bulunduruyordu.

—Onunla güzel bir anınız var mı?

Bir gün ben, Şervan ve iki arkadaş göreve gittik. Yağmur ve soğuk havanın altında mayın çalışması yaptık. Görev yerimiz baya da uzaktı. Çalışmadan sonra gümrük mangasına gittik. Gece saat ikiydi. Onun bir özelliği idi, onun uykusu geldiğinde yer nasıl olursa olsun uyurdu, uzandığı gibi yatardı. Çabuk da uyanıyordu, uykusu çok hassastı. Gümrükte arkadaşlar yoktu. Sobayı yaktık, yemek hazırladık. Çay yaptık ve çayı içtikten sonra dinleniriz dedik. O kadar yorgunluğa rağmen işi sonuçlandırmanın verdiği moralle hareket ediyordu. O esnada herkes sobanın yanında uykuya dalmıştı. Sözde çay içecektik. Yaklaşık iki saat uyuduk. Sonra arkadaşlar geldi. Bizi kahvaltı için uyandırdılar. O iki saatlik uykunun tadı bambaşkaydı.

İnsan onu sözcüklerle ifade edemiyor, insan ancak onunla yaşayarak onu anlayabiliyor ve hissedebiliyor. Bazen de bir sözü, bir bakışı bile o an o atmosferde birçok şeyi ifade edebiliyordu. Burada sadece anlatmak ifadesini ve anlamını bulamıyor. Bazı şeyleri anında yaşamak, anlamak ve onu pratikleştirmek bizde pek olmuyor. Sadece şehit Şervan şahsında değil, biz o zaman anlamadık ne istediğini sözünü o dönemler için çoğunlukla kullanırız. Oysa anında anlamak ve pratikleştirmek lazım. Bir arkadaşın o an ne anlatmak istediği, söylediği sözler...

En son muhabereden kampa gelişimde tartışmıştık. Birbirimize yönelik eleştiriler, genele yönelik görüşler, yetersizlikleri irdeleme, arkadaşların durumu, zorlandığı noktalar, nasıl bir yöntem olması gerektiği noktalarında tartışma yürütmüştük. Biraz yoğunlaşmak istediğini dile getiriyordu. Hem kendi boyutuyla sürece cevap olmak istediğini, eskiden yaşadığı zorlanmaları aşması gerektiği, güçlü bir katılım yapmak istediğini ve arkadaşlardan kaynaklı zorlanmalarını dile getirmişti. Zamanının olmadığını, pratik içerisinde yoğunlaşarak yetmezliklerini aşmaya çalışacağını söy-

lemişti. Yoğunlaşmaya ortam bulsaydı ortama daha güçlü bir destek, katkı sunabilirdi. Bu tür istemleri sadece kendisine yönelik değildi, daha iyi işler yapmak istiyordu. Sonradan yoğunlaşmaları ne düzeye geldi bilemiyorum. O tartışma imkânımız sonradan olmadı. Ama diğer arkadaşlara soruyordum, bazı zorlanmalarını aşmadığını belirtiyorlardı. Son görüşmemizden dört ay sonra şehit düştü. Şehit düştüğü sabah cihazdan konuşmuştuk. Şehit düştüğünü şehitlikteki törenden sonra akşama doğru öğrendim. Muhabereyi takip etmemiştim. Şifreyle verdiler ve şifre de yanımda hazır değildi. Bir şeyler olduğunu tahmin ediyordum ama böyle bir şeyi tahmin etmiyordum. Cihazdaki diyaloglardan mayın kazası olduğu anlaşıyordu. Şervan aklıma geldi ama Ona ihtimal vermedim. Çünkü O bu konularda hassastı. Memo arkadaş kazayla şehit düştüğünü sonradan bana söyledi.

Açıkçası hiç beklemediğim bir şeydi ve uzun bir süre kabullenemedim. Bu durum beni çok zorladı.

Şervan arkadaşla ilk tanışmamız şehitlikte oldu, son karşılaşmamız da orada oldu. 2005 yılında Cudi’de mayın kazasıyla İranlı Şervan arkadaş şehit düştü. O arkadaşla da uzun bir süre birlikte kalmıştık. Orak noktaları çoktu. İranlı Şervan arkadaşın bir şutiği vardı bende, onu Şervan arkadaşına verdim. Şervan arkadaş bu şutiği ölene kadar belimden çıkarmayacağım dedi. Şehit düştüğünde o şutik Şervan arkadaşın yüzüne sarılmıştı.

Duygusallıktan kaynaklı bir kabullenmeme ve zorlanma oldu. İranlı Şervan arkadaş da şehit düştüğünde de çok zorlanmışım. Şervan arkadaş “Ben şehit düşersem üzgün durma, geri çekilme, başınız dik olacak, çalışmalara daha iyi katılacaksınız” diyordu.

Böyle bir durumu kabullenmeme, bir süreliğine kendini geri çekme oldu ama o sözü benim için bir güç kaynağı oldu, bu zorlanmayı aşmada büyük bir etken oldu.

Şoreş İran arkadaş:

-Şervan arkadaş ne kadar tanıyorsunuz? Şahadeti sizin için ne ifade ediyor?

Böyle bir süreçte Şervan arkadaşın kişiliğini tahlil etmek çok zor. İnsanların kişiliklerini iyi çözümlüyordu ve bu temelde onları her zaman diyaloga çekiyordu. Sistemin bizde yarattıklarını iyi tahlil ediyordu ve bunları aşmak için yardım ediyordu. Özellikle de bendeki sistemin tahribatlarını iyi çözümlemişti ve bu noktada bana yardımı çok oldu. Çok zorlanıyordum. Sistem beynimizi tamamen köleleştirmişti, bu zihniyetle yapılan her çalışma ancak ona hizmet eder. Sen her şeyi görüyorsun ama beyninde oturtamıyorsun. Bu da seni daraltıyor ve katılımını etkiliyor. Bu nedenle O’nunla daha çok diyalog kurmak istiyordum. Bakışları bile insanı kendisine çekiyordu, insanda tartışma istemi uyandırıyor. Öyle bir düzeye ulaşmıştı ki kendisini tahlil edebilmişti.

Yüreğime bir ateş düşmüş, ne zaman korlaşır bilmiyorum. Viyan arkadaşın resminin arkasına yazdıklarını unutamıyorum “sana layık olacağıma söz veriyorum”. Militan bir duruşa sahipti. Sadece okuma çabasını bile tahlil etmek onun duruşunu militanlıkla özdeşleştirmek için yeterlidir. Kişilik çözümlemelerini öyle bir yapıyordu ki insan zorlanmalarını anlatmaya çekiniyordu.

Kahramanlık haftasında şehit düştü.

Rojbaş demesi bile bir moraldir. Yaşama moralli ve canlı katılıyordu. Bu nedenle katılımı da kaygısız ve hesapsızdı. Şöyle diyordu bir keresinde “bu dönemde kendimi bilimsel görüyorum, isteğimi kimse anlamıyor, bilmiyorum ne yapayım”. İnsanı her noktada yoğunlaşmaya çekiyordu. Kişiliğini çözmelisin, militan duruşu yaratmalısın diyordu. Yaşamdaki duruşu her zaman örnek-ti.

Kalemi eline aldığı ilk sözü hep Viyan arkadaş olurdu. Ona bir yazı yazdım. Ne bir yağmur gibi, ne de kara bulutlar gibi...

—Onunla yaşadığınız güzel bir anınız var mı? Şahadeti sizi nasıl etkiledi?

Bir keresinde onu bağlamak istemiştik. Hareketlerden aciz oluyordu, bu özelliğini ona aştırmak istiyorduk.

Saz, darbuka çaldığında kesinlikle oynardı.

Verdiği emeğe cevap olmak çok zor. Şiir yazmak istedim onun için ama kendimi buna layık görmedim. Yaşamdaki duruşu çok sağlamdı. Bir sözü vardı, defterime “öyle insanlarla tartış ki onlardan görüş alabilesin” diye yazmıştı. Değerlendirmeleri her zaman kazanımcıydı. Her konuda arkadaşlarla diyaloga geçmek istiyordu. Ortama göre espri yapıyordu. Yaptıkları eleştireldi, ne için yaptığını insan anlıyordu. Her şey daha samimi ilişki kurmak içindi.

Onunla çok birlikte kalmadık. Ömrümde ilk defa onun için ağladım. Onu hatırlamak için... İnsan geleceğini görebilmelidir. Sinyal almıştı, arkadaşlardan hatırını istemişti.

Bir rüya görmüştü, “Ateş almıştım ve çevrem ateşlerle sarılmıştı. Tek söz ağzımdan çıkıyor “Önderlik ve Viyan” başka bir şey yok”. Bir hafta boyunca bu rüya hakkında konuştu.

İlk defa bu kadar sessizleştim.

Erdal arkadaş:

—Şervan arkadaşın timinde de yer alıyordunuz, bize biraz onun komutanlığından söz eder misiniz? Komuta özellikleri nasıldı?

Şervan arkadaş pratikteki ilk komutanımdı. Perax'ta birlikteydik. Onu unutamam. Güler yüzlülüğüyle tanınırdı. Olaylara yerinde müdahale etmesi, tavizkar olmaması, karşı tarafı da dinlemesi gibi birçok güzel özelliği vardı. Pratikte birçok şeyi ondan öğrendim. Öğrenme için alt yapı sunan bir arkadaştı. Onun benim gelişimimde büyük katkıları oldu, onun timinde görev aldım.

Yeni Şervanlar genelde onun timine verilir. İnsanlarla diyalog kurma, yön vermede, yeni savaşçıların boş levhalarına yazı yazmada yönetimin ona karşı bir güven vardı.

Şehitler üzerine düşünce belirtmek, yazı yazmak alevin renklerini tanıtmak kadar imkânsızdır. Birçok noktada insan kaygıya düşüyor. Onu tam anlatamama kaygısı var ama bunun yanında onlara

karşı ödememiz gereken bir borç da var. Bizi konuşturan da, bize onları anlattıran da budur. Konuşmak diğer duyguyu bastırıyor.

Bir mayın kazasıyla şehit düştü. Patlayan mayındı ama mayını patlatan onun coşkusu, morali, yaşama, Önderliğe ve şehitlere olan bağlılığıydı.

Yaşamda titizdi. Çalışmalarında sorun çıkmaması, çalışmalarından en iyi şekilde sonuç almak için hassas davranıyordu. Bu hassaslığı bir anlamda kaza sonucunda şehit düşmesine yol açtı. Mayında kesin sonuç almak için hassas malzemeler kullanmıştı.

Yapıyla iç içeydi. Yaşam içerisinde en çok tartıştığım arkadaştı. Yöntem boyutunda bana destek sunan, yardım eden bir arkadaşındı. Kendisini geliştirdiği gibi çevresindeki insanları da geliştirmeyi kendisine esas alıyordu.

—Şervan arkadaşın en belirgin özelliği neydi, sizi en çok hangi özelliği etkilemişti?

Bende ona dair birçok parça var, onun her bir parçasını onu kendimde yaşatmak için büyütüyorum. Bunlardan en güzeli de gülüşüdür. O ağızıyla ve gözleriyle gülüyordu. Yapmacıklık yoktu onda, içten gülüyordu. Sade bir kişiliği vardı. Kendisini olduğu gibi ortaya koyardı.

Kuzeye gitme önerisi vardı. Bu özlemle zamanını en aktif bir şekilde doldurmayı çalışıyordu. Birçoğumuz bunun beklentisinde oluruz, bunun beklentisiyle de yaşamdan koparız, kendimizi kısıtlarız. Ama Şervan arkadaşta hedef belirleme ve kilitlenme, aynı zamanda da üzerine düşenleri, gereklilikleri yerine getirme vardı.

Şahadetini bir eylem olarak düşünüyorum. Belki düşmana yönelik somut bir eylem olmadı ama düşmana karşı öfkemizi arttıran, belli noktalarda oksitlenmiş düşüncelerimizi uyandıran bir eylem oldu.

—Onunla bir anınızı bizimle paylaşabilir misiniz?

Arkadaşları ziyaret etmek için öneri yapmıştık ve kabul edildi. Gittik, uyku saati gelmişti ve çoğu arkadaş da uyumuştu. Bana bir yer yaptı ve kendisi de dar bir yere girdi. İkimizde kendimizde ısrarlıydık, sonunda yanıma geldi uyudu. Şakalaşmalarımız hep oluyordu. Uzandık ve sohbet etmeye başladık. Bir anı anlatmaya başladı. Bir gece bir arkadaşla gece oturup konuşuyorlarmış, yine uyku zamanıymış. Arkadaşı konuşurken Şervan arkadaş uykuya dalmış. Şervan daha sonra uyanıyor ve bunun farkına varıyor. O bunları anlatırken ben de uyuma numarası yaptım. Yatıyorum ama onu dinliyorum. Nefes alış verişlerimi değiştirdim ve o da fark etti. Aynı olayın onun da başına gelmesi çok komik olmuştu ve ikimiz de sabaha kadar gülmüştük.

Gündüz olduğunda timleri fırıncıydı ama mayın işi de vardı. Kendisi fırında olmak istiyordu. Diğer arkadaşlar çok ısrar ettiler ama yine de orada kalıyordu. Sonunda mayına gitti ve bizi de fırıncı olarak görevlendirdi.

Son vedalaşmamız mayınlama çalışmalarında oldu. Belki de şahadetine neden olan mayını yapıyordu. Sonrası trajik oldu. Onların bir yoldaşımızı alacağını kimse bilemezdi. Herhalde diğer arkadaşlar da düşünmemişlerdir.

Benim bazı şakalarımı kimse anlamazdı. Ama o anlayabiliyordu. Uyduğumuz noktalar vardı. Bir davranışın, bir sözün ne anlama geldiğini anlayabiliyordu. Yani anlaşılabiliyorduk.

Sürekli düşmana yönelik nasıl eylem yapacağını düşünüyordu, bunun için projeler hazırlıyordu. Bir mayın yapmak için bir kere-sinde bir obisi yedi sekiz gün boyunca kesmeye çalışmıştı. Bu amacına kilitlenmeyi gösteriyor. Eylem için sekiz, on gün çalışması gerekmişti. Kendisini hiç geri çekmedi. Emekçiydi ve emeğinin bedelini ödüyordu. Düşmana karşı öfkesini ve kinini kontrol edebiliyordu. Çabuk gaza gelmeyen, soğukkanlılığını erken yitirmeyen, geniş düşünen bir insandı. Önderliğin zehirlenme olayı bir yürütmeye yer alan bir arkadaşın yaptığı toplantıyla bizlere açıklandı. Hepimizin moralinde düşme olmuştu ama O ortamda moral veren bir duruş sergiledi. Kendisi de aynı duyguları yaşamasına, morali kötü olmasına rağmen yanındakilere moral veriyordu.

Düşmana olan kinini ve öfkesinin somut ifadesi olan fedai raporu onun ne derecede Önderliğe bağlı olduğunu gösteriyor. Onun öncesinde de Kuzey önerisi vardı.

Karşıdakini dinleme, dikkate alma, karşıdakinin gerçeğe daha yakın olabileceği ihtimalini hiç göz ardı etmiyordu. Örgüt ahla-kından, kurallardan, disiplinden asla taviz vermezdi, uzlaşmacı bir konuma düşmezdi. Ona gelen eleştirilerin kaynağında da bu vardır. Kurallara bağlılığı onda yöntem sorunlarının çıkmasına neden oluyordu. Kaynağını örgüte olan bağlılığından alıyordu. Kurallar-dan kesinlikle taviz vermiyordu. Bunun rahatlığıyla yaklaşırdı. Onu çekici kılan birçok nokta vardı. İlk geldiğimde arazi görevin-deydi. Birimler oluşturulmuştu, düzenlemeler yeni olmuştu. Bizi hemen sahiplendi. Beş altı gün bizi yanına aldı. Yeni bir savaşçı onun duruşundan çok etkilenirdi. O kadar sıcaktı ki insan ona bağlanabilirdi. İçten gülüşü, sadeliği insanı derinden etkiliyordu. Bazen gülerkenki hali gözlerimin önüne geliyor ve ben de o za-man onunla yenide gülüyorum.

-Kadına yaklaşımı nasıldı, kadına hangi temelde yakla-şıyordu?

Kadın noktasında kendine esas aldığı şahıslar vardı, Zilan, Beritan gibi. Kendisine örnek aldığı bu kahramanların son halkası da Vi-yan arkadaştı. Onun yarattığı değerleri yaşatmak, onun alevlerinde kendini yeniden yaratmak istiyordu. Viyan yoldaş içimizde yaşa-nan geriliklere karşı ve taktikte yaşanan tıkanmaları aşmak için bu eylemi yaptı. bu anlamda bizler açısından anlamlı ve değerlidir. En çok Viyan arkadaştan bahsediyordu. O Önderliğin kadına biç-tiği misyona yürekten inanıyor ve o temelde kadına yaklaşmaya çalışıyordu. Önderliği yaşamsallaştırdıktan sonra cinsin pek de önemi yoktu. Ama Önderliğin yaşamsallaştırılması ve özgürleştirilmesi noktasında kadına farklı bir misyon biçiyordu. Daha çok kadın eksenli düşünce yapısı onda ön plandaydı ve bu nedenle kadına yakındı. Viyan arkadaşın yaşamına etkisi çoktu. Eylemi bir emir olarak görüyordu. Önderliği bu tarzda bilince çıkarması ve onun yaşamadığı koşullarda kendisinin yaşamasını haram görü-yordu.

Kendisini şehitlerin yolunda ilerleyecek biri olarak görüyordu. Onların bir takipçisi olmak temel amacıydı. Amed onurlu her Kürt

için bir kıble gâhtır. Viyan arkadaş da mektubunda bunu belirtmişti. Onun da bu istemi her halde bundan kaynağını alıyordu. Onun düşünce dünyasında Viyan arkadaş çok geniş yer kaplıyordu.

Bölüğe bazı arkadaşlara özel selam gönderiyordu. Tabi bunlar genelde yeni olan arkadaşlardı. Yaşamda ve düşüncede zorlanan, ortama adapte olamayan arkadaşları sürekli sorardı ve onlar üzerine tartışırdık. Bu arkadaşlara iyi bak derdi.

Ona karşı borçlu olduğumun bilincindeyim. Bu borcumun hepsini ödeyemeyeceğimi bilmeme rağmen hiç ödemeyen konumunda da olmak istemiyorum. Şehit yoldaşlara bağlılığın ifadesi de bu oluyor. Gideni sadece düşünceye hapsetmemek, onları paylaşabilmek gerekiyor.

Savaş arkadaş:

—Şervan arkadaşla ne zaman tanıştınız? Onun kişilik özelliklerini biraz anlatabilir misiniz?

Perax'ta birlikteydik. İntişar süreci olduğu için birbirimizi tanıma imkânımız tam olmadı. Ama onun duruşunda bir şeyler de seziniyordum. Olay ve olgulara yaklaşımı farklıydı, resmiyet dışında sorunları ele almazdı, sorunlara örgütsel zeminde çözüm bulmaya çalışırdı. Sonradan tanıştık. Bir selin coşkusu andırıyordu. Her zaman coşkulu ve tempoluydu.

Bir militanın yaşaması gerekenleri yaşıyordu. Arkadaşlara çok yardım ediyor, çok destek veriyordu. Herkesin dilinden anlıyordu ve ona göre yaklaşıyordu. Kadın erkek ayrımını düşüncede aşmıştı. Eğitimine yaklaşımında bir derinlik vardı. Değişime ve dönüşüme inanıyordu. Şervan bir öğretmendi ama aynı zamanda bir öğrenciydi de. Geç saatlere kadar okuyordu ve araştırıyordu. Bizden, ortamdan her zaman bir adım öndeydi. Görev adamıydı, önüne bir iş koyuyordu ve yapıyordu. Olaylara karşısında soğukkanlıydı. Duygusalığa çok yer vermiyordu. Zorlandığı süreçler oldu. Bunu aşma yönünde düşüncede ve pratikte çabaları oldu.

Önderlik çizgisini sadece düşünsel anlamda değil pratiksel anlamda da benimsemişti ve bunun yaşamsal boyuta indirgemeye çalışıyordu.

Misafirlerini asla yalnız bırakmazdı. Tanısın, tanımasın misafirlerine gerekli saygıyı gösterir ve bundan çekinmezdi. Fedakârdı. Yerinde durmasını bilmeyen bir çocuktan adeta. Çocuk saflığına ve temizliğine sahipti. Arkadaşını sevmesini, geliştirmesini, güç vermesini iyi biliyordu. Bir insanın desteğe ihtiyacı varsa ilk o fark ederdi. Yaşarken de onun duruşu, çalışma tarzı, bütün kişiliği bana cesaret veriyordu. Onunla en tehlikeli görevlere gidebilirdim, o güveni insana verebiliyordu.

İlkeliydi, taviz vermezdi. Bu da onun gücünü gösterir. Şervan arkadaş düşünce boyutunda amacını iyi kavramıştı, bunun üzerinden yürüyen bir militandı. Onunlayken de ondan birçok noktada etkilendim. Derinlikli bir bakış açısına sahipti. Gelişmelere karşı duyarlıydı ve açıktı. Önderliği anlamak ve ona karşı sorumluluklarını yerine getirmek için çok çaba harcıyordu.

Şervan arkadaşın militanlık anlayışında bir bütünlük vardı. Anlayışı düşünce gücünü kendisinde somutlaştırmıştı. Konuşmasında, gülüşünde, yürüyüşünde yansıyor. İnsan onu ifade edemiyor. O da bu harekete kendini feda eden insanların son halkalarından, daha da bu halkaya eklenilecek ama onun duruşu, ruhu, kişiliği yaşıyor.

Kadın arkadaşlara yaklaşımı farklıydı. Kadın kurtuluş ideolojisine inanıyordu. Buna Önderliğin çizgisi olarak bakıyordu. Özgürlük sadece kadınların görevidir şeklinde ele almıyordu. Kendisini bu amaca ulaşmak için de feda etmişti. İnanıyordu ve bunun bilincindeydi. Onun yaklaşımlarından kaynaklı çoğu zaman kendimi sorguluyordum. Bizi, yapıyı tamamlıyordu. İnsanları çalışmaya motive ediyor, sürüklüyordu. Örgütsel bir durumla karşılaştığında hemen üzerinde durmaya çalışırdı. Sorumlu bir kişiliği vardı.

Hedefleri büyüktü. Örgüte derin bir bağlılığı vardı. Uzun süre Güneyde kalmasına rağmen bazı noktalarda örgüte anlam veriyordu. Kendisinde dayatıcı değildi. Bu kadar Güneyde kalmasına rağmen hiçbir zaman kendisini geçici görmemişti. Pratikte hep iç içe olmuştur. Mücadelenin başarısı, atılımı için üzerine düşen görevleri yerine getiriyordu. Mayıncı olması da düşmana olan kini, öfkesini gösteriyordu. Çabası çok yoğundu.

En fazla ondan beklentimiz vardı. Güven ve görev adamıydı. Kusura koymazdı. Bu yönden amacına bağlıydı. Kendisini bir düzeye kadar kadro duruşu noktasında tamamlamıştı. Her alanda çalışabilecek kadar yetenekliydi.

Kolektif çalışmanın sembolüydü. Kendi katkısıyla bunu zirveye çıkarmıştır. Teoride, pratikte, eğitimde, yaşamda bunu uygulamada ustaydı. İnsan yetiştirmede ustaydı. Düşüncelerinde yoğunluk vardı. Zamanını boşa harcamazdı. Mutlaka bir şeyler yapmalıydı. Devrimin ruhu onda somut ifadesini bulmuştu. Önderliğin çizgisinde yürüyebilmek için müthiş çaba harcıyordu. Bu ideolojiyi anlayarak ve kavrayarak kendisini belli bir düzeye kadar getirmişti. Şahadetiyle de bunu zirveye çıkarmıştı. Şahadeti beni çok etkiledi. Halen de bu noktada zorlanıyorum. Onun şahsında tüm şehitlere karşı olan borcumu bir kez daha hatırlıyorum. Onunla doğru bir yoldaşlık yapabilmek için onun yarım kalan hayallerini tamamlamam gerektiğini ve onun düzeyine gelmem gerektiğini biliyorum. Bütün mücadele bunun içindir. Ancak o zaman onun bana yüklediği misyonu yerine getirmiş olurum.

Onun yaşamı insanı çalışmaya, güçlü kılmaya, derinleşmeye, yoldaşlık sevgisine çağrıdır. O Önderliği anlamaya, savaşçısı olmaya, örgütü sahiplenmeye bir çağrıdır. Şervan arkadaş beni militanlığa, güçlenmeye, disipline davet ediyor. Onun yarı bıraktıklarını tamamlamak ona layık olmakla eş değerdedir.

Yetenekliydi, el becerileri vardı. Doğal bir sorumluluğu vardı. Zekiydi, erken öğreniyor ve alıyordu. Öğrenmek istediğini almada erken davranıyordu.

Çocukluk anılarını anlatırken hala sanki o günleri yaşıyormuş gibiydi. Düşüncede dinçti. O düşüncede ve pratikte Kemal PİRlerin devamcısı olmak istiyordu.

Şervan arkadaş Viyan yoldaştan çok etkilenmişti. Haftanın'de kalma istemi ve eylem hazırlığı da bundan kaynaklıydı. Kendisine farklı bir misyon biçmişti. Yaşamda da onun etkileri görülüyordu. Haftanın'ın coğrafyasını da sevmişti. Viyan arkadaşın mektupları üzerine en son birlikte eğitim görmüştük. Orada Viyan arkadaşın Amed üzerine söylediği bazı sözler vardı. Onun Amed'e gitme istemi de bununla bağlantılıydı. Bunu kendisi de söylüyordu. Haftanın'ı de onun için seviyordu.

Bir keresinde birlikte araziye çıkmıştık. Uygun bir yerde ara verdik. Reçel bize vermişlerdi. Sadece iki lokma yedi. Reçel, su, ekmek çok azdı. Çay da içmedi. Bizim içmemizi istedi. Bir söz vardır “önce can sonra canan”, ondaki tersiydi önce canan sonra can...

Yine bir defasında top oynarken bazı tartışmalar oldu ve birbirini kıranlar oldu. Şervan’ınki orada kaldı. Örgütsel yaşamla yoldaşlığı yürütüyordu. Bizden bir adım öndeydi. Hemen kırgınlığı telafi etmesin bilirdi. Fakat bende ya da diğer arkadaşlarda bu telafi biraz zaman aldı. Olumsuzlukları aşmada aktif bir güce sahipti. Örgüsellikle tali sorunları karıştırmazdı. Örgütsel bir olgunluğa sahipti.

Bir arkadaşın diliyle:

—Her devrimci ulaştığı düzeyi yoldaşında da oluşturmak ister. Siz de uzun bir süre aynı timde kaldınız yoldaşlık ilişkileriniz nasıldı?

Genelde bütün arkadaşları aynı düzeye getirme çabası vardı. Kimseyi küçük görmezdi. Hiçbir zaman arkadaşlarını kırmazdı. Resmiyette tavrı net ve keskindi. Hesapsızdı. Yaşamda da bir arkadaşın eksikliği çıktığı zaman elinden geldiği kadarıyla durumu anlatmaya, kavratmaya çalışırdı. Bu yönlü kendisine güveni sonsuzdu. Bir defasında bir sorun çıkmıştı, onun için ben de Şervan arkadaşla küsmüş, konuşmuyordum. Ama ona rağmen gelip benimle konuştu. Durumu kavratmaya çalıştı ve gönlümü aldı. Eksikliği olmasa da gelip diyalogla sorunları çözmeyi esas alırdı.

Yaşamdaki çalışmalara herkesten fazla katılıyor ve en ağır iş hangisiyse önce o yapıyor ve ondan sonra arkadaşına söylüyordu. Bir gün kampta çalışırken ben ve Sozdar arkadaş ağır yük kaldırıyor-duk. Sozdar arkadaş bana neden ağır yük kaldırıyorsun dedi. Ben de ona aynısını söyledim. Şervan da ikimize söyledi. “Siz günübirlik düşünüyorsunuz ve sadece kendinizi düşünüyorsunuz, örgü-

te ihanetin en büyüğü budur. Çünkü bu tarzla uzun bir süre bir mücadele ve hizmet yapamazsınız” dedi.

Bazen Şervan arkadaşına soruyordum, arkadaşlara karşı çok sabırlı davranıyorsun, neden bu kadar sabırlısın diye. O da “Şimdiye kadar kimsede olmayan bir şeyi kendimde oluşturmak istiyorum” demişti.

Bazı özellikleri vardı. Mesela bir göreve gitti, o görevi ihmal edemezdi. Açlığı ya da her hangi bireysel bir ihtiyacı görevin önüne engel yapmazdı. Bir şeyi paylaştı mı öncelikle kendisinden çok karşıdaki yoldaşını düşünürdü. Bu onda bir alışkanlık olmuştu.

Bazı noktalar vardı, yaşamla ikna olmuyordum. Genelde Şervan arkadaş bana bu noktalarda destek oluyordu. Daraldığım zaman ona başvuruyordum, bana yol ve yöntem gösteriyordu. Bana diyordu “Bu kadar birlikte kaldık, benim özelliklerimi hiç almamışsın. Bu yönlü kendini sorgula. O kadar tartışıyoruz da hep kötü özellikleri alıyorsun, neden güzel olanları almıyorsun” diyordu.

Şervan arkadaşına bir gün “bir konu var, sana açmak istiyorum. bir arkadaş var, bana yanlış yaklaşıyor, ben nasıl yaklaşmalıyım” dedim. O da bana “Örgütte bu yönlü bir eksikliğe girdiğin zaman senin haberin olsun sana sevgi ve saygı vermem. Ve arkadaşlar da eskisi gibi sana yaklaşmazlar” dedi. O süreçte göreve gittik. Dönüşte badem kopartarak yedik. İki tane badem kalmıştı. Bu iki bademi ne yapalım dedim, O da cebinde kalsın arkadaşlara götürürsün dedi. İki tanesini kim yiyecek dediğimde o da “Belki bütün arkadaşlar yemezler ama en azından iki arkadaş tadına bakar” dedi.

—Sizde en çok etki bırakan sözü, düşüncesi neydi?

Çok hasta ve rahatsızdı. Ama ona rağmen Kuzeye gideceğim diyordu ve çok da dayatıyordu. Ben belin ağrıyor, hastasın, bu halinle nasıl gidersin dediğimde, üstüne basarak ölümüm olacaksa Kuzeyde olsun diyordu. “Seninle önce Gabar’a gideriz. Ben senin savaşçın olurum sen de benim komutanım. Devrim gerçekleştiği zaman Afrika’ya gidip oradaki halka hizmet ederiz” diyordu.

Kendime ve Şervan arkadaşına Kuzeye gitmek için söz verdim. Kuzeye gitme kararım daha da güçlendi. Onun istediği alana gidip onun hayallerini orda yaşamsallaştırmak istiyorum. Bu sözü onun şahadetinden sonra verdim.

—Onunla bir anınızı bizimle paylaşabilir misiniz?

Bir gün Şervan arkadaşla bir göreve gittik. Noktaya geldiğimizde kimse yoktu. Kendimizle peynir ve sarelle getirmiştik. Ben acıkmıştım. Ben birkaç tane peynir ve sarelle açalım da yiyelim dedim. O her seferinde arkadaşlar gelmeye kadar açmak yok di-yordu. Noktada ne tuz ne de dem çay vardı. Makarna yapalım içine de peynir atalım dedim. Çünkü tuzumuz yoktu. O da ben çok susamışım çay bulalım çay içelim dedi. Ben de çay yok dedim. Çaysız başım dönüyor ve başım ağrıyor dedi. Nerden bulursan bul dedi. Sonra çaysızlıktan sersemleşti. Çayı bulmak imkânsız dedim. Peynir ve sarelleyi açıp yiyelim dedim. O da tamam dedi. Ben de peyniri makarnaya kattım ve birlikte yedik. Daha sonra kızdı neden açtın paketleri dedi. Dedim ki sen söyledin. Bana “Sen kuralsızlık yaptın, ceza olarak bir yerden dem çay bulacaksın” dedi. Ben de arazide birkaç mağaraya baktım ve biraz dem çay bulup geldim. Bir çay yaptım. Azıcık bir çayı kırk defa demledik. Güneşte kurutup tekrardan çay yapıyorduk. Ondan sonra banyoya gittik. Aşırı yağmur yağıyordu. Elbiselerimiz yıkadıktan sonra bir ateş yaktık. Bir taraftan ıslanıyor bir taraftan da kurulanıyorduk. Şervan banyonun tadı nerede kaldı ki dediğimde, önemli olan böyle bir havada banyo yapmanın tadını almaktır dedi.

Bir arkadaşın diliyle:

-Şervan arkadaşın Viyan arkadaşına bağlılığı hangi düzeydeydi, bunu yaşama ne kadar yansıtıyordu?

Konu şehitler olunca bazı noktaları dile getirmek zor oluyor. Genel mücadele içerisinde kendisiyle de bir mücadelesi vardı, bunu yaşama da yansıtıyordu. Örgütün zorlandığı süreçler onun da en çok zorlandığı süreçler oluyordu. Ama bunu moral düzeyine yansıtmıyordu. Yaşamdaki fedakârlığı, yoğunluğu, içindeki hırs, bağlılık Önderliği anlamada kendisini sorguladığını gösteriyordu.

Olay ve olgular karşısında hiçbir zaman taviz vermezdi. İlkesel bir duruşu vardı. Şehit Viyan'dan çok bahsederdi. Sohbetlerinde, tartışmalarında Viyan arkadaşın neden böyle bir eylemi yaptığını değerlendirme konusu yapardı. Anlamaya çalışırdı. Birlikte bir süre kaldıkları için onun bu eylemi neden yaptığını da anlayabiliyordu. Önderliği anlama noktasında kendisini bazı noktalarda oturtmuştu.

İlişkilerinde genelleme vardı. Sınırlı kalmazdı. Eğiticiydi, iknayı ve kavratmayı kendisine esas alırdı. Bazen karşısındaki kavramayınca örgütsel tavrını keskin bir biçimde ortaya koyardı. “Önderlik ve şehitlere layık olmak istiyorsak bazı noktalarda taviz vermememiz gerekir. Sonuna kadar Önderliği savunacağım” derdi. Yaşamda çıkan sorunları hemen resmiyete getirmeyi değil, diyalogla halletmeye çalışıyordu. Örgütselliği aşıyorsa tavrını net ortaya koyardı.

Yoldaşlık, saygı, sevgi noktalarında ilişkilerine dikkat ediyordu. Moral düzeyi, bilinç düzeyi olanlarla, diyalogları genelleşen, tavır sahibi arkadaşlarla çoğunlukla ilişkileniyordu.

Kış sürecinde Önderliğin üzerindeki tecrit, zehirlenme olayı üzerine tartışmalar oldu. Bu olaylar karşısında bir vicdan azabı duyuyordu. Yaşamsal boyutta kadronun sorunları, anlayışları, tarzları öylesi süreçlerde zoruna gidiyordu. Bunu çok dile getiriyordu. Viyan arkadaşın böylesi bir eyleme gidişini parti içindeki tıkanmadan kaynaklı olduğunu düşünüyordu. Ve bunu tartışmalarında da dile getiriyordu. Raporuna da yoğunlaşma düzeyini yansıtmıştı. Viyan arkadaşın eylemiyle örgüt içerisindeki tıkanmayı, kadro sorunlarını, yönetim sorunlarını daha iyi anlamıştı.

Rahatsızlıklarını dile getirirken radikaldi. Herkes onu anlayamıyordu. Anlayan anlar, anlamayanlar ise yeri ve zamanı geldiğinde anlar diyordu. “PKK’de yoldaşlık kelimesi güzel bir kavramdır. Onun değerini bilmek ise daha değerlidir. Yerine getirilmezse onun bir anlamı kalmaz” diyordu.

Yönetimde uzun bir süre birlikte kaldık. Tavrı sahibiydi. Yapı olsun yönetim olsun sorunlara yaklaşımda zengin yöntemleri vardı. Her zaman yönetimi tamamlamada, mütevazilikte, öncülükte rolünü oynamıştır. Tim komutanı olarak en çok çaba verendi. Yetersizlikleri de olsa insan çabasını görüyordu. Kendisinde komuta özelliklerini yaratıyordu. Bir yere gittiğinde kopartıcı özellikleri vardı, çözümsüz kalmıyordu.

—Onunla yaşadığınız bir anınızı anlatabilir misiniz?

Yaptığı pratik mangaların hepsi çok küçük ve alçak olurdu. Çok dikkatimi çekiyordu ve bir sohbetimizde sordum “Niye özellikle mangaları küçük yapıyorsun, imkânların da var” dedim. O da gülererek “Bizim için en iyi olan tavuk kafesindeki insanların girip çıkmasıdır. Her zaman öyle bir tarz olmaz” dedi. Tavuk kümesine benzer mangalarını biraz büyük yaparsan iyi olur dedim. “İnsan bir manga yapmak istiyorsa gerekiyorsa kümes de olur. Gerillayız sorun çıkmaz. Bir gerillanın kendisini her koşula hazırlaması gerekir” dedi.

Uzun zaman birlikte kaldık. Şehit düşmesi hepimize büyük bir acı verdi. Zorlandım. İyi, zor ya da kötü günlerimiz oldu. Benim bir parçam olmuştu. Çok zorlandım. Emeği, yoldaşlığı, örgütselliği, tavrı, morali benim için mücadele kaynağıydı. Onun bir takipçisi olacağım. Duygusallığım ön plana çıkmış olabilir. Onu pratikleştirirsek onun moraline, duruşuna cevap olabiliriz. Onun hayallerinin takipçisi olacağımı belirtebilirim.

Onun şahsında Önderliğe, Kürt halkına, şehitlere layık olmak, hizmet etmek gerekiyor. Özgürlük mücadelesine onunla daha çok sarılmalıyız.

Kajin arkadaş:

-Onun sizde bıraktığı ilk izlenim nasıldır? Onun kişilik yapılanmasını biraz anlatabilir misiniz?

İlk defa bir insan bu kadar dikkatimi çekmiştir. Gülüşü, duruşu çekici geliyordu. Her şeyden önce onda büyük bir çekim gücü vardı. Onun duruşu ideolojiyi içten yaşadığını gösteriyordu. Büyük bir inançla, güvenle yaşamdaki diyalektik bakış açısını yansıtıyordu. Kesinlikle inandığı şeyi yapıyordu. İkna olmadığı bir şeyi yapmazdı.

Çok sempatik bir insandı. Hümanist özellikleri vardı. Hiçbir zaman insanlardan uzaklaşmıyordu, kendisine çekiyordu. İnsanları iyi tanıyordu. Güçlü bir biçimde yoldaşlığı yürütmek için her türlü çabayı veriyordu. İlkelerinde çok ısrarlıydı ve onlardan hiçbir zaman taviz vermiyordu. İlimli bir yaklaşımı vardı. Duruşu amacının büyüklüğünü yansıtıyordu. Amacının peşindeydi ve mücadelesinde asla pes etmiyordu. Mücadelesinde ısrarlı ve kararlıydı. Zorluklara karşı müthiş iradeliydi.

Zihniyet ve vicdan devrimini kendisinde yaratmak için büyük bir mücadele veriyordu. Benim büyük aşkım Önderliğimdir, diyordu. Bazı noktalarda da kendisini ikna etmiş ve aşmıştı. Her şeye karşı mütevazıydı. Bir ortamda onun varlığı ya da yokluğu hemen belli oluyordu.

Gülüşü insana umut veriyordu. Dürüstlük onun ilkesiydi. Kadına karşı yaklaşımında içten bir sorgulamayı yaşıyordu. Hep 21. yy kadın ekseninli bir yüz yıldır diyordu. Ama kadından da bunu bekliyordu. Kadın öncü olmalıydı, gerçekten de buna inanıyordu. Bir insana bakınca ona insan olduğunu hissettiriyordu. Ve diyordu ki “Güzel olmak isterim ama çaba vermeliyim, güzel olmak çok zor, herkes beceremeyebilir”.

Amaçlarına sınırsızlığa bağlıydı, bunu her şeyinde yansıtıyordu. Eğitimlerde çok duyarlıydı. Görüşü ne olursa olsun belirtiyordu, kaygısızca işin içine giriyordu.

Militan özellikleri güçlüydü. Gerçekten de güzel bir insandı.

Amacına, güzel olmaya şimdi ulaştı.

İlk defa böyle bir şahadet beni bu kadar etkiliyor. Çünkü onu hiç moralsiz görmedim. Moral merkezine ulaştı. Kendisini, herkesi sevindirdi.

Mayın çalışmalarında birbirimizi tanıma imkânımız daha çok oldu. Kadına yaklaşımı daha net açığa çıktı. Çalışmada hiçbir zaman cinsiyetçi bakış açısıyla yaklaşmadı. Hatta bize, bayan arkadaşlara diğer arkadaşlardan daha fazla insiyatif veriyordu. Bize çalışmayı anlatmak ve kavratmak için daha fazla çaba veriyordu. Bizimle hem tartışıyordu hem de çalışıyordu. Hep “Cinsiyetçi bakış açısını aşmak istiyorum ama engeller var” diyordu. Nelerdir diyordum, “Bu insanlar, bu egemen zihniyet bırakmıyor” diyordu. Yani zorlanıyordu, zorluyorlardı. “Mecbur kalıyorum, kendimi kalıplara koyuyorum” diyordu.

“Kadını seviyorum ama mevcut kadınla yaşamak istemiyorum” diyordu.

“Kadın en güzel varlık ama onu çirkinleştirmişler” diyordu. Ve kadının özünü yeniden oluşturma görevi PKK’daki kadınların üzerine düşen bir görevdir. “Ben kadın değilim ama kadın olmak çok güzel ve zor bir şey olmalı, düşünüp hissederek bunu söylüyorum” diyordu. Kadının ideolojik duruşundan güç alıyorum ve ilkeli kadını hep severim derdi.

Bir gün bir şarkı çıktı, eski zihniyeti anlatıyordu. Ah bu zihniyet, bu dünyada demokrat erkeği görmeden şehit düşeceğim dedim. Şervan arkadaş güldü, göreceksin ama belki biraz geç olur dedi. Ve bir tartışma yürüttük kadın ekseninde, kadın nasıl güzelleşebilir diye tartıştık. Hem çalışıyorduk hem de tartışıyorduk. Ama mutlaka tartışmalardan bir sonuç çıkaracaktık...

Mordem arkadaş:

-Şervan arkadaşın Viyan arkadaştan çok etkilenmişti. Bu kadar üst boyutta bir etkilenme ve yoğunlaşmayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Öncelikle şunu belirtme gereği duyuyorum, bazı şeyleri anlatmak ve böyle değerli yoldaşların yaşamlarını kaleme almak için onları her an yaşamak ve mücadelenin her adımını onlara adamak gerekir. Belki birlikte yaşadık bu güzelim doğanın kucağında ama kavrayarak, yani hissederek ne kadar yaşadık, sorusu bütün yakıncılığıyla ruhumu acıtıyor. Ve bazı şeyler vardır ya kullandığınız dilin alfabesi yetmez ya da ufkumuz bunları okkalı bir şekilde, yani yaşadığı şekilde yazmak için dar kalır. Şehit Şervan'ı tam tanıdım diyemem ama tanımak için çok çaba harcadığımı söyleyebilirim. Çünkü yaşam içerisinde ilgi odağıydı. Özellikle Viyan arkadaş ile olan ilişkisiydi yaşamda ilgi odağı olmasının nedeni. Ş. Şervan'ın Viyan yoldaştan bu kadar etkilendiği için ona albümünde ve defterlerinde büyük yer vermişti. Bir de Viyan yoldaşa sadece defterinde ya da albümünde yer vermemiştii, mücadele yürüyüşünde, beyninde ve yüreğinde de yer vermişti. Bu bildiklerim ve anlattıklarıydı. Bilmediklerim ve her gerilla gibi cimri davranıp ya anlatmadıklarını nasıl bileceğiz? Viyan yoldaşın eyleminden sonra Şervan yoldaş da aslında Viyan'ın ateşiyle ısınıp, o ateşi nasıl süreklileştiririm arayışını kendisinde geliştiriyor. Yaşamda ciddi, duyarlı ve çok yönlü olmasında da bu eylemin payı elbette çoktur ve yadsınamaz.

Viyan yoldaş bir kadındı ama gerçekten de Şervan yoldaşın dediği gibi kadındı. Evet, bir erkek deyimiyle kadın olacaksa böyle olmalı. Böyle yaşamak ve sonrasında Şervan arkadaşta ve birçok yoldaşa olduğu gibi yaşatmak, birçok güzellikleri devam ettirmek gerekir.

Hepimiz Viyan yoldaşın mektuplarını okuduk ama sanırım Şervan arkadaş bizden daha iyi okumuş. Çünkü en çok o anlatıyordu ve o Viyanca belirlenen yaşamı yaşıyordu.

Dikkatimi çeken bir nokta da Viyan arkadaşın mektuplarını hiç kendinden uzaklaştırmadı. Boş olduğu her an onları tekrar tekrar okuyordu. O mektuplar yaşam arayışının sözlüğü, yol haritası gibiydiler. Çünkü biz Kürtler erken unutan bir toplumuz. Belki de tarihten bu güne kadar kaybedişimizin temel bir nedeni de buydu. İşte Şervan yoldaş unutmamak için ve dürüst olmak, onları tartışmalarında kavramak için her zaman onu gündeminde tutuyordu. Çünkü bunları hep yaşıyoruz ve yaşadığımız için Bilge İnsan APO'nun dediği gibi “unutmak ihanettir”. Birçok zaman da bil-

meden ve farkında olmadan ihanet ediyoruz. Viyan yoldaş da buna keskin bir şekilde işaret ediyor ve ateşi gürleştirmesi de bunu doğruluyor.

-Şervan arkadaşın doğayla olan bağı, yoğunlaşması, bununla bağlantılı kendisinde yarattığı değişimler nelerdir?

Birçok zaman biz insani bir varlık olarak acıkırız. Ve bu kaynağını da manevi açıktan alır. Bu manevi açlığı toplumun içinde doyurmak birçok zaman güçtür. Gerillada, gerilla topluluğu içinde bu biraz daha farklıdır. Yani gıdamızın temeli bir yoldaşlıktır, diğeri ise ana kucağı mı desem, dünyanın en güzel coğrafyası mı desem. Ancak bu güzellik bizzat içinde yaşamakla anlaşılır. Şervan yoldaşın da temel gıdası doğaydı. Yani dağların güzelliğini düşünmüyordu ama hissederek, dokunarak yaşıyordu. Bazen yürüdüğümüzde onu durduramazdık. Çünkü kulakları dışa kapalıydı. Doğayla o an diyalog içerisindeydi. Doğayı hissettiği gibi insanları da hissediyordu. Hissederek yoldaşlarını yaşıyordu.

Hissetmek aslında değişim kapısının kilididir. Şervan'da bu vardı ve bu kapıyı açmıştı. Her gerillada olduğu gibi Şervan yoldaş da gerilliklere, düşmanın barbarlığına karşı öfkelenirdi. Bu öfkesi bir ormana dalmasıyla, bir tepeye çıkmasıyla veya bir görevi başarıyla yapmasıyla biraz olsun kendisini yatıştırıyordu. Yani doğayla olan bağı çok güçlüydü ve doğanın onun üzerinde yarattığı etkiler çoktu. Bazen beden diliyle doğayı anlatırdı. Şervan yoldaş beden dilini de konuşturabiliyordu, tıpkı doğanın konuşturduğu gibi. Bir çiçeğin açması, bir toprağın rengi, bir yılanın kıvraklığı, bir dağ keçisinin bakışları ve bir suyun durgunluğu... Bir gerillanın doğada sessizce patikalarda süzülmesini anlatmak bir gerilla için çok zordur hele bir de bu doğa içerisinde o kadar dolu dolu yaşarlarken anlatması daha da zorlaşıyor. Yine biz gerillalar ancak gerillayı anlarız. Çünkü biz gerillayız. Çünkü bir evlat acısını en iyi anlatan onu büyüten annesi ve sonrasında babasıdır.

Bir sevginin ve bir aşkın acısını ancak sevgiyi ve aşkı yaşayan kişiler bilir, anlatır. Bir gerillayı da en iyi anlatan, anlayan, bilen gerilladır. Onun için her şeyi en iyi anlatan bizzat yaşayanlardır. Şervan yoldaş gibi toprağa verdiğimiz ve vereceğimiz binlerce yoldaşı yazmak, anlatmak gerilla için onurlu bir görevdir.

Vicdanı dondurmuş bu dünya
At izi it izine karışmış,
Cirit atar namertler
Meydanda, ulu orta
Yaşadığımızı sandığımız yaşam
Birçok zaman
Utanç kırmızısidir.
Siyah beyazı, ihanet bağlılığı
Korkaklık ise cesareti
Yok etmeye çalışır.
Özgürlüğün anlamı
Sözcüklerde tükenip
Sözcüklere hapsolur.
Böylesi bir dünyada
Hüner
Tanrı ve tanrıçaların edasıyla
Gül bitirmektir bataklıkta
Basitliği ve onursuzluğu
Amansızca bitirmektir.
Tarih yazılmayı
Yaşam yeniden keşfedilmeyi
Onur ise sahiplenecek birilerini
Beklesin yeter ki...
Agitler çıkacaktır
Daha ilk mermisinde
Karanlığın içinde bembeyaz
Apaydın bir pencere açarak
Zilanlar çıkacaktır
Tıkanılmışlık kilidini en düşünülmedik
Anahtarlarla açarak
Beritanlar çıkacaktır
Özgürlüğe kanatlanmış
Teslimiyeti yerle bir edercesine
Viyanlar çıkacaktır
Lanetli şubat ortasını
Ateşe verdiği bedeni ile
Bir daha lanetleyerek

Ve
Şervanlar yürüyecekler peşlerinden
On binlerce Şervanlar...
Yakılan özgürlük ateşinde ısınarak
Isındıkça eriyerek
Eridikçe Bilge İnsana akarak.

25-nisan-2007
Erdal TOLHILDAN

Gecede seni düşlerken
Seni gecede düşlerken
Gözlerim birden yıldızlara kayıverdi
Donakalmıştı gözlerim
Lal olmuştu dilim
Yıldızların ahengine
Sessizlikte kaptırmıştım kendimi
Sessiz çocuk hayallerini düşlüyorduk
Işıltılı bakan yıldızlarla
Gözlerle
Güleçli yüzüyle oynamayı seçtin
Çocuk olmuştuk gecede
Çocuk ruhlu
Ağlıyorduk
Gülüyorduk
Ve kayboluyorduk
Kayan yıldızlar gibi karanlığa
Seçtiğim yıldız bırakmıyordu beni
Sabahın şafak nöbetinde
Bu oyunu sevmiştik
Gecede çocuk olmak ne güzel diye
Yüreğimiz
Çift yüreğim naralar atarak
Durmazdı çocuk oyunlarının
Sevinç naraları
Ve arkası hüznün...
Feryat...
Nemli olan gözlerin yağmurlaşması
Serince yüreğe damlıyordu
Sevdiğim yıldız kayboldu birden
Sessizce...
Ve habersizce...
Oyun bozulmuştu gecede, düşlediğim
Ciddi olmuştu oyun
Hem de ağladığımız oyun olmuştu.
Hem de geceden aydınlığa giderken
Sonsuzluğa gitmek yoktu
Gecenin düşünde

Çünkü geceyi sevmiştim
Ama çok sevmiştim
Benim güzel gülüşlü yıldızım
Şervan....

Mordem AMED

İlk doğa kucağına saldıgım gün hem özgürlük hem de ölüm yemi-
nini ilk giyindiğim gündü. Ben untsam da bu günü tarih not
düşmüştü. Benim de unutmam bir hayal olur. Giydiğim bir gerilla
elbisesini yani özgürlük elbisesini unutmam imkansızdır.

İnsan olmak için giyilen elbise,

Yaşamak için giydiğim elbise,

Yaşanmamış bütün güzel çocuk hayallerini yaşamak için gerilla
elbisesi,

Ve açılan yaraların telafisi için

Ve kıskanılan elbisesiyle cellâtların döktüğü kan

Ve yılmadan kıskançlıklarından

Bıkılmadı yapılan kirliliklerden

Ama güzeldir gerilla elbisesi

Özgürlük elbisesi

Ve olmasa da güzeldir yine kefen elbisesi

Çünkü güzeldir ölüm bir defalık

Erken olsa da bütün ölümler gibi

Mordem AMED

İçimde O'na dair tüm sözcükler birikiyor ama bilirim, dilimden döküldüklerinde aynı anlamı taşımayacaklar ya da onu anlatamayacaklar. Ona dair o kadar söz birikti ki içimde onları anlatabileceğim tek bir kelimem bile yok. Aslına bakarsan seni anlatabilecek bir sözcüğüm var “yoldaş”.

Gidenler, yolcular sırtlarında çantalarıyla bir avuç özlem ve sevgi uğruna yollara düştüler. Zaman insanı yutarken yaşama dair bir şeyler bu dünyada hep kalacaktı ki baharın rengi gibi güneşle birlikte tohumlar filizlensin. Filizlensin ki yeniden yaşam bulsun bütün çiçekler. Şervan arkadaş bu ilkelerle yaşayan birisiydi. Kişisel vasıfları içerisinde militan gerekliliklerle özdeşleşmek isteyen bir kişiliğe sahipti. Militan kişi militanlığının gerekliliklerini yerine getirmelidir. Ve o da militan olmak istiyordu, tüm mücadelesi bunun içindi. Sıradanlığı aşmıştı, tek başına kalsa bile kendine güç getirebilen bir düzeye ulaşmıştı. Mücadele değerlerine bağlı ve onları koruyan bir duruşu vardı. Değişim ve dönüşümü bu mücadelenin gelişimi için esas nokta olarak gören insanlardandı.

Devrimcinin edebiyat kılavuzunda ben kavramına yer yoktur. Hitabet ön sözünde en çarpıcı belirleme biz, yani çoğul terimin hep kullanılmasıydı. Hayat hikâyesi, geçmişi ya da ailesi hakkında fazla konuşmazdı. Sadece Muşlu olduğunu bilirim. 2005 yılının son baharından 2007'nin ilkbaharına kadar hep onunla birlikte kaldık. Aynı birimdeydik. Çalışma temposu, verimliliği bana güven veriyordu. Yeri doldurulamayacak insanlardan bir tanesidir.

Bir devrimciye yakışır şekilde ardından iz bıraktı.

İz bırakanlar başkaları için yaşayabilenlerdir, uğruna canını veren ender yoldaşlarımızdandır. Şervan arkadaş yoldaşları için takip edilecek aydınlık bir yol bıraktı ardından.

Andok AMED

XANTUR'UN YİĞİT SAVAŞÇISI

Güneş her sabah doğduğunda ülkemın en derin vadilerinde çağlayan ırmaqların sesiyle, yüksek tepelerden esen rüzgarın ısıklarıyla yeni güne “Roj baş” deriz. Her yeni güne taptaze bir umutla başlarız. Dağların ayrılmaz bir parçası olan gerillalar dağın görkemli heybetiyle kucaklaşır.

Tanrı tanımaz olan bu dağlar, binlerce savaşa tanıklık etmiştir. Mazlumlara kucak açarken istilacı güçlere boyun eğmemiştir. Dağları anlatmak halkımızın acılarını, görkemli direnişlerini, sayısız adsız kahramanlarını, binlerce aşk destanlarını, özgürlüklerine düşkün olan yaşamlarını dile getirmektir. Bu dağlar koynunda sayısız isyanlara, sayısız direnişlere tanıklık etti. Bir de gökyüzünde sonsuzluğa uzanan, hiç batmayan, bizleri gece karanlığında aydınlatan, yol gösteren ay ve yıldızlar var. Onlar da uzun yürüyüşlerimizin sesiz şahitleridirler. Onlar kendi döngülerinde varlıklarını sürdürürken biz ve bizim gibiler daima yer değiştirir. Bir bayrak yarışı misali yaratılan değerlerimizi birbirimize devir ederiz. Gel gör ki yarışın ortasında bedenimizdeki kanın damla damla toprakla birleşmesi, gencecik yaşta maratondan ayrılması da oluyor. Konuşan, düşünen bir bedenın son adımlarını, son sözlerini ölümsüzleştirmek amacımızın, kutsal davamızın bir vazifesidir. Halkımızın üzerindeki her türden teröre karşı bedenini siper eden bu ülkenin yiğit, cesur evlatları kutsal amaç uğruna birer birer genç yaşta toprakla bir oluyorlar. Her şeye rağmen hayatın, doğanın ahengi bozulmadan, sadece gidenlerin ardından halkalara yeni bir halka daha eklendi. Dağların sevdasıyla güzel ülkemın hiç bitmeyen, susmayan türkülerini, acılarını, göçlerini, katliamlarını, cinayetlerini anlatan, bize intikam duygularını aşıl原因an anaların derya deniz gibi akan gözyaşlarını dindirmek için onca genç canı pahasına mücadele veriyor. Bu mücadeleyle ancak gözyaşları diner, kendi dilimizi, kültürümüzü özgürce yaşamsallaştırabiliriz. Bunun için her gün bedel veriyoruz. Özgürlüğün bedeli ağırdır, sözü mücadeleye daha ciddi yaklaşmamızı emrediyor.

Ülke, özgürlük aşkıyla bu dağları mesken tutmuş cesur yoldaşlarımız intikam ateşiyle yanıp tutuşan bedenlerini söndürmek için her an daha da büyütüyorlar savaşlarını. Ve yüreklerindeki bu

ateşi söndürmeye ne bardaktan boşalırcasına yağan nisan yağmurları ne de kışın dondurucu soğuğu söndürebilir. Bu ateşi ancak özgürlük söndürebilir. Çünkü bu ateş uğruna nice bedel verildi, emekler verildi.

Serin pınarlardan kana kana su içti. En derin vadilerde gümbür gümbür akan vadilerden geçti. En yüksek tepelerde temiz havayı soludu. Sarp kayalıklarda köşkleri, konakları aratmayacak güzel-likte yerlerde doğayla bütünleşti. Yıllar geçtikçe Şervan arkadaş bu dağların ayrılmaz bir parçası oldu.

Zalim an....

Bir sabahın seher vaktinde ölüm onu yakaladı. Bahardı, yenilikle-re, yeni umutlara gebe olan mevsim. Kışın dondurucu kar, tipi havası yerini martın ve nisanın yağmurlarına bırakıyordu. Yere düşen her yağmur damlası yeni bir yaşam damarının filizlenmesi-ne vesile oluyordu. Doğa bembeyaz kefenini yırtmış, baharı müj-deleyen kardelenler yeni yıla merhaba diyorlardı. Dört gözle bek-lediğimiz bahar kapıdaydı, kışın dondurucu havasını kovmuştu. Güneşin ışınları bin bir canlı varlığın vücut bulmasına yardım ediyordu. Bir tarafta güneşin o parlak ışınları, diğer tarafta gök gürlemesi ve şimşekler, ardından yağan yağmurun damlaları top-rakla birleşirken doğa tek renkten çok renkliliğiyle adım adım yaklaşıyordu.

Xantur beyaz kefenini yırtmış, karşıda duran Partizana dik ama mağrur bakıyordu. Yanaklarından sel gibi akan gözyaşları, bağ-rında büyümüş asi, bir o kadar da hümanist bir savaşçının, bir dostunu, bir aşkını, hiç ondan kopmayan bir yoldaşını kaybetmiş-ti.

Xantur ağlamasın da kim ağlasın.

O her şeye sessiz bir tanıktı, elinden gelen bir tek buydu. Savaşçı-lara kucagını bir ana sevgisiyle, bir yar aşkıyla, bir dost heyecanı-yla açmaktadır. Şervan arkadaş bu sabah son selamını gönder-mişti Partizan'dan Xantur'a. Xantur'un zirvesinde hayata yeni gözlerini açmış olan kardelen, Şervan arkadaşına son gece nazik ve titrek bedeniyle "Selam sana ey dağların sevdalısı, ey özgürlüğün ateşinde kavrulan, sessizliği yırtan, düşmanın kâbusu olan, yürekli cesur savaşçı, bin selam sana" demişti.

Ölüm bir kâbus gibi Partizanın yamaçlarını sarmıştı, can almak için adeta fırsat kolluyordu. Hafif bir bahar rüzgârında yaprakları

açılmamış ağaçların dalları yerde titrek titrek nakışlarıandırıyor. Baharın keyfini çıkarmaya çalışan bir çift kuş bıkmadan karşılıklı ötüşüyorlardı. Karşıda duran Xantur'un asaleti... Vadide yükselen bahar acelesi varmış gibi göklere yükseliyordu. Doğanın güzelliği insanı neşeye boğuyordu. Şervan arkadaşı bekleyen cinayetin zamanı dolmuştu, adım adım Ona doğru yürüyordu. Yürüyüşünün son noktasına vardığında büyük bir titizlikle çantasında hazırladıkları tuzağı büyük bir kinle toprağa gömüyor. İşini bitirdikten sonra tuzağın başına dönüyor. Kamufleji gözden geçiriyor. O an pusuda yatan ölüm birden uyanıyor. Büyük bir patlamayla her yer karanlık oluyor...

Kuşların sesi kesiliyor

Vadiden çıkan sis ve bahar havada asılı kalıyor

Titrek titrek nakışlar bir hayalet gibi ortadan kayboluyor

Güneş artık etrafı ısıtmıyor.

Xantur gürlüyor.

Partizan ağlıyor.

Doğa hüznü, olup biten cinayetin bir an sesiz tanıkları olarak tarihe bir not daha düşüyor. Sevda türküsüyle ana toprağa koşar adımlarla gidiyor ta ki gözden kaybolana kadar. Hayatın gerçek amacı ve tek amacı özgürce ana topraklarımızda birlikte dolaşmak diyen sen değil miydin? Yüksek tepeleri bir çırpıda aşip kartalların, şahinlerin çizdiği rotaları takip etmek diyen sen değil miydin? Şimdi ise beni terk edip şahinlerin yuvasından beni izliyorsun. Qarox'ta, Partizan'da, Xantur'da seninle birlikte güneşin ilk çıkışını ayın son batışına kadar bu görkemli dağların kucagında izledik.

Elle tutulacak kadar yakınımızda olan dört bir yanına ışıklar saçan yıldızların altında sabahlara kadar közleşmiş ateşin başında geleceği, özgür yaşamın hayallerini kurduk. Özgürlük için bütün zorluklara katlandık. Jilet gibi kayalara tırmandık. En derin vadilerde buz gibi suları mataralarımıza koyup tanrıyla boy ölçüşen zirvelere tırmandık. Karlı, dondurucu havaları ruhumuzda yanan özgürlük ateşiyle erittik. Puslu gecelerin çamurlu yollarının vazgeçilmez yolcuları olduk. Yine pes etmedik. Hep özgürlüğü hedefledik. Buna büyük bir talihsizlik mi diyelim, kader mi diyelim, bir anlık dalgınlık mı diyelim. Ölüm seni bizden uzaklaştırdı, aramızdan alıp götürdü.

Cinayetin, pusuda yatan ölümün uyandığı yere son gidişimizde bedeninden akan damla kanın düştüğü her yere kandan kırmızı çiçekler açılmıştı. Yeni yeni boy atan boynu bükük laleler yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla o vahim cinayetin yasını tutuyorlardı. Büyük patlamanın şiddetiyle buket buket taranmış saçlar sanki elle toprağın üzerine konulmuş gibi serin rüzgarda dalgalanan çiçekler şehidin kokusunu ülkenin dört bir yanına saçıyordu. Bu toprağa düşen binlerce şehidin yolunda yürümek, onları, onların amaçlarını diri tutmak ve yarıda bıraktıkları özgürlük bayrağını zirveye, göklere dikmek bizim en kutsal görevimiz olmalı. O zaman şehidin son haykırışlarını, son vasiyetlerini ölümsüzleştirebiliriz.

Şervan arkadaş APOCU yaşam ilkelerine bağlı, sesi ve sözü, pratiği ve özü yapılması gereken gerçeklerin yolunda başarı ilkeleriyle hedefe kilitlenmiş, “ya özgür bir yaşam ya da hiçbir yaşam tarzını yaşamama” da kendini ikna etmişti. Zılan arkadaşın bir emir savaşçısı olarak bedenini düşmanın merkezinde patlatmaya hazırdı. Kendisini fedai çizgiye yatırmıştı. Hiçbir kaygı, tereddüt yaşamadan fedai eylem önerisini örgüte sunmuştu. Aklını ve ruhunu mücadelenin hizmetine koymayı, tek ses haline getirmeyi başarmıştı. Sıradan, basit, ucuz bir yaşam tarzını asla kabul etmezdi. Çünkü tarihsel misyonunun farkındaydı. Devrime yük olmak için değil, devrimin yükünü kaldırmak için bu katılımı yapmıştı. Devrimin yükünü, yakıcı ateşini her an kendi ruhunda hissediyordu. Gücünü, maneviyatını, moralini Önderliğin dört duvar arasında bitmeyen, tükenmeyen çözüm önerilerinden, yapılması gereken çalışmalardan alıyordu. Şervan arkadaş Viyan arkadaşın eyleminden sonra yine fedai eylem önerisinde bulundu. Önderliğin prensip olarak benimsemediği bu eylem tarzı örgütte bu süreçte uygun bulunuyordu. Militan olmak her koşul altında militanlığın görevini yerine getirmek sözüyle Şervan arkadaş, duygu ve düşüncelerinden hiçbir taviz vermeksizin günlük görevlerden tutalım örgütsel çalışmalara kadar her zaman kendisini yüksek bir performansla katıyordu. Özellikle süreç karşısında aşırı hassas olan Şervan arkadaş, sürece cevap olmayan yetersiz yaklaşımlara karşı radikal bir duruşa sahipti. Değerlendirmeleri de vicdani sorgulamanın yapılması gerektiği yönündeydi. Tartışmalarımızda en çok kullandığı iki cümleyi ifade edeceğim “Önderlik

çizgisinde tek vücut olunmazsa gelişen sürece cevap olamayız”. Bir de eski arkadaşlardan ve şehitlerden söz ederdi. Ucuz, sıradan, kendini yaşamaktan başka bir şey düşünmeyen insanlara karşı nerde eski APOCULAR derdi. Maneviyata büyük değer veren bir arkadaştı. Çünkü gücünü PKK’nin yaratıcı değerlerinden alıyordu, hiç kurumayan bir kaynaktan, sayısız kahramanların çeşme gibi akan kanlarından alıyordu. Bu kaynaklarda yaratılan doğrulara karşı çok hassas bir savunucuydu. Ne pahasına olursa olsun hiçbir taviz vermezdi. Taviz vermek demek bir kaynağı kurutmak demektir, bunu çok iyi biliyordu. Bildiği, inandığı doğrularda ısrar ederdi. Tartışmalarda sıkı bir rakipti, pes etmezdi. Herhangi bir mekan ve yetkiye teslim olmayan bir duruşu vardı.

Şehit düşmeden önce de birçok tartışmamız olmuştu. Kendi yarattığı emeğiyle arkadaş yapısı içerisinde sevgi saygı kazanan bir arkadaştı. Yöneticilik, teknik, eğitim ve ilişkilendirme noktalarında yetenekli ve girişken bir yapıya sahipti. Hem vermeye hem de almaya ilişkin kapıları ardına kadar açık bırakırdı. Yeteneklerini örgüt hizmetine koyardı. Öngörüsü ve hisleri güçlüydü, bu yoğunlaşma ve analizlerinde ortaya çıkıyordu. Çünkü o hep süreci ve hareketi yakından takip ediyordu. Yaşamda iyi bir gözlemci olduğu kadar çok iyi bir pratik uygulayıcısıydı da. Her zaman yetersizliklere karşı ilk tavrı koyan Şervan arkadaştı. Görevine titiz yaklaşan bir arkadaştı. Bölük içerisinde en çok kişilik sorunları olan Şervan arkadaşın yanına verilirdi. Çünkü o insanın dilinden anlıyordu. İnsanların toplumsal gerçekliğini kendinden yola çıkarak çözmüştü. Hiçbir arkadaş Şervan arkadaşına kolay kolay gücenmezdi, yanında sıkılmazdı. Hareket ve davranışlarıyla insanları kendisine çekmeyi başarabiliyordu. Şiirsel üslubuyla insanların duygularına hitap ederdi. Felsefik tartışmalarla insanları düşündüren, yoğunlaştıran bir tarzı esas alırdı.

Bu mücadelede canını veren arkadaşların üzerinde ne kadar yazsam da hakkını veremeyeceğimin bilincindeyim.

Bir şehidi anlatmak insanı ne kadar zorluyorsa yazmak da bir o kadar zorluyor. Ama anlatmamak, tanıtmamak da bir o kadar zordur. Onları anladığım kadarıyla yaşayacağıma ve onları daha çok anlamak için mücadelemi büyüteceğime söz veriyorum. Mücadeleleri yolumuzu her zaman aydınlatacaktır.

Osman ÇEVİK

ŞERVANİ ANLAMAK UYGULAMAKTIR

Yaşam özgürlüğe susamış kızgın bir derya gibidir. Deryaların gerçek özü sade, pir u paktır. Mükemmel, eşi bulunmaz bir yaşam tanıklık eder. Bazen volkan misali patlar ve hırçınlaşır, bazen de kızıl bir bayrak gibi Kürdistan'ın nazlı meltemiyle dalgalanır, yaşam uğrunda bedel ödeyen canlar olur. Her insanın içindeki kendisine ait tarihin açılmayan sayfalarının derinliklerinde gizli gerçekler bulunmaktadır. Bu gerçekleri anlatma fırsatı bile olmadan insan bunları mezara kadar götürebiliyor. İnsanın her şeyi anladığı kadarıyla yansıtmamasından ziyade anladıklarını yaşamın ve toplumun gerçekliklerine göre analiz edip bir çözüm noktası yaratması ve bu düzeyde yansıtmaları önemlidir.

Dünya sistemleri içerisinde özellikle kapitalizm insanın duygu ve düşüncelerini köleleştirerek kendisine bir kukla yaratmak istemektedir. Kapitalizm köle insanı yaratırken yaşamın özünü ve özgürlüğü yaratmak isteyen ve ondan kopmak istemeyen militanlar ona karşı en büyük direnişi sergilemektedirler.

Kendi halkın onurunu, namus şeref ve haysiyetini göz önünde bulundurup dağlara isyan edercesine çıkan, hak-hukuk ve gerçekliğin peşinden koşan Kürt kızlarının ve erkeklerinin kahramanca direnişleri onurlucadır. Her biri birer şahin gibidir. Şahinler hiçbir zaman yalnızlığı sevmezler. Her kanat çırpışında heybetiyle soylu olduğunu gösterir. Hep yükseklerde uçmayı sever. Zalim avcılar kanatlarını kırsalar bile kırık kanatla, gururla keskin bakışlarını vadinin derinliklerine daldırarak yuvasına yetiştirmeye çalışır. Peki ya bir çiçek neden ölür ya da bir solmayan bir çiçek neden? Kim bilebilir ki. İşte ancak ve ancak bir tutam özgürlük uğruna bedel ödeyen canlar bilir. Ve PKK tarihinde bu uğurda binlerce filizimizi daha gençliğinin baharında toprağa verdik ve bunlardan bir tanesi de Serhat'ın yakışıklı delikanlısı şehit Şervan arkadaşdır. Şervan arkadaş dürüstlüğüyle, sadeliğiyle ölüme meydan okurcasına, hiçbir tereddüt ve kaygı yaşamadan kellesini ortaya koymuştu. Fedailik ruhuyla savaşçıların arasındaydı.

Her ne kadar Şervan arkadaşın şahadeti içimizde derin izler bırakmışsa da onların anılarıyla yaşayacağımızı ve onlardan devir aldığımız özgürlük bayrağını her zaman dalgalandıracağımızı

belirtmek istiyorum. Onun beynindeki özgürlük ateşini içimizde her zaman canlı tutacağız. Bize devredilen Viyan ve Mazlum'un ateşini, Agit ve Beritan direnişçiliğini, Zilan fedailiğini her zaman büyütmek için mücadele edeceğimize ve onları sahipleneceğimize söz veriyoruz. Bunları yaşamsallaştırmak bizler için bir onurdur. Aslında bir şehidi anlatmak o kadar kolay değil. Bütün okyanuslar mürekkep olsa orta doğunun sentezi olan Önderliğin yaratmış olduğu mücadeleyi ve bu uğurda militanca savaşp şehit düşen yoldaşlarımızı anlatmak hep yetersiz kalır. Ne elimiz yorulmadan yazabilir sizleri ne de dilimiz yorulmadan anlatır. Bunlara karşı yetersiz yoldaşlığımızın özeleştirisini vermek ve boynumuzdaki borcun ne kadar ağır olduğunu anlamak gerekir. Aslında sana sonsuza dek veda etmeyeceğim. Bir daha senin o içten gülüşünle karşılaşana dek sadece yoldaşça bir hoşça kal diyorum. Kendine iyi bak.

Azad VAN

ŞERVANIN ŞERVANI OLMAK

Sizler her zaman yaşamlarımızın neferleri oldunuz ve bizler sizlerle kendimizi var ettik. Önderliğimizin de dediği gibi “Şehitleri toprağa değil, yüreğinize gömün”. Sizleri unutmadık ve hiçbir zaman unutmayacağız. Özgürlük dağlarında yaşayan her kürdün hayatı bir tarih ve her bir kahramanımızın şehit düşmesiyle de bir tarihi kaybediyoruz. PKK ile başlayan Kürt’ün diriliş tarihine her gün yeni kahramanlar ekleniyor ve düşmana olan öfkemiz her gün daha da artıyor. Şervan yoldaş da bu kahramanlardan bir tanesidir. Her birinin yaşamı, sözleri, duruşu bir film şeridi gibi gözlerimizin önünden geçiyor. Onları düşündükçe, andıkça yaşama Şervan- ca katılma istemi daha da geliyor. Onu nasıl anlatmak gerekir acaba, diye düşünüyor insan. Onun için şu tanımı uygun görüyorum; Şervan arkadaş Viyan arkadaşın şervanıydı. Çünkü onunla kalmışlardı, paylaşmışlardı, tartışmışlardı, yazı yazmışlardı. Onunla ne zaman tartışsan sana mutlaka Viyan arkadaştan bahse- derdi. Viyan yoldaşın mektubunu bireysel olarak en az on beş kez okumuştur. Onu tanıtmak, anlatmak ve anlamak için elinden gelen tüm çabayı gösteriyordu. Tabi bu sadece sözlerle kalmıyordu, yaşamında, katılımında da bu sözlerin pratiği ön plana çıkıyordu. Küçük ya da büyük iş demeden her türlü işi moralle, coşkuyla yapıyordu. Pratiğin komutanıydı. Yani yapıyordu ve yaptırtıyordu. Sözün anlamını yitirmemesi, kutsal anlamından kopmaması ve sözün emekle olan kutsal bütünlüğünü yaratmak için pratiğine önem verirdi. Neyi, niçin, nasıl, neden yaptığını bilerek ve seve- rek kendini bu mücadelenin kattı. Önderliğe olan sevgisini yaşam- la bütünleştirerek büyüttü.

Şervan arkadaşın gülüşü, kahkaha sesleri hala Perax’ta duyuluyor. Ve bu ses hiçbir zaman kesilmeyecek, hatta daha da gürleşecek. Düşüncelerindeki netliğini dışarıya kahkahalarıyla, moralli katılı- mıyla yansıtıyordu. Bu duruşuyla herkesin yüreğinde ve beyninde yer edinmişti. Bizler için unutulmayacak bir sembol oldu

Onu yaşarken daha iyi tanımak isterdim. Ama zaman bizden daha önce davrandı. Zamanı değerlendirmemenin acısını şimdi yaşıyo- rum. Şimdi yarım kalanlarla yüklüyüm. Onun gibi olmak ve onun bir Şervanı olmak Viyan’ın, Önderliğin militanı olabilmenin en

büyük adımlardan biridir. Ardından yüreği yüzlerce defa çılgınlarla donanan, gözleri çakmak çakmak kin anlatan, beyinlerin kaldıramadığı gerçekliklerle kalan yoldaşlarını bıraktı. Sessiz konuşmalar, gözlerin ve yüreklerin konuştuğu anlardır.

Ey Kürdistan, çocuklarına sahip çık.

Ey Kürdistan, bu bedellerin sizler için olduğunu asla unutma.

Ardına şarkılar, şiirler, yazılar yazıldı. Seni hiç tanımayanlar bile senin için yazı yazdılar. Sevdığın şarkılar morallerde söylendi. Şehitlikteki yerin çiçeklerle donandı. İsmi altından daha değerli çiçeklerle yazdık. Haftanın'ın anlamına anlam kattın. Seni unutmak mı, asla unutulmayacak insanlardan biri oldun. Seni yarattıklarını anlatmak kolay değil yoldaşım ama sana karşı olan bir görevim de budur. Anlatabildim mi kaygısıyla insanın Yazdıkça yazasısı geliyor.

Bu ölüm biçimini hak etmemiştin. Yoğunlaşmaların, duruşun, önerin fedai eylem üzerineydi ve şahadetin de o biçimde olmalıydı. Zamanını yaratmıştın. Şahadet biçimin hepimizin zoruna gitti. Ama zaman önce davrandı ve hedefler yarıda kaldı. Yarım bıraktıklarını tamamlayacağız. Şimdi senin şervan adayın olarak söz veriyorum, seni- sizi yüreğimizde yaşatacağız.

Önderliğimizin “Sevgili gerilla, yüreğini ve beynini sağlam tut” perspektifiyle sağlıklı duygu ve düşüncelerle yeniden buluşacağız seninle.

Dostların seni unutmayacak.

Hebun AMED

DERYA YÜREKLİ ÇOCUK

Adını Haftanın tarihine yazdın, devrimcilerin yanında yolculuğun serüveni oldun. Kim bilebilir ki yüreğinde belki de volkanlar patlıyordu. Patlatmak için volkanlarını belki de fırsat arıyordun. Artık özgürlük kapısını da çaldın. Kanatlan çocuk! Arkana bakmadan ve vedalaşmadan...

Kanın yerde kalmayacak. Umudu da yolcu ettin çocuk. Dostların umutlarına ve hayallerine sahip çıkar. Seni tanımadım ama Haftanın'le seni hissettim. Viyanlaşma yolunda alevleri içinde hissetmek için en büyük mücadeleyi verdin.

Deryalar kadar umut vardı gözlerinde, bir o kadar da asi ve hırçındın. Resmine bakarak seni yazıyorum. Dürüst yoldaşlığıyla kendini ve yoldaşlığı yücelttin. Adını Xantur'un yüksek zirvesine ve yoldaşlarının temiz yüreklerine yazdın.

Seni görmedim, tanımadım ama seni de bütün şehit düşen diğer yoldaşlarım gibi hiçbir zaman unutmayacağım.

Hilal GORAN